

Amsāl

Kitāb kā Maqsad

¹ Zail meñ Isrāīl ke bādshāh Sulemān bin Dāūd kī amsāl qalamband haiñ.

² In se tū hikmat aur tarbiyat hāsil karegā, basīrat ke alfāz samajhne ke qābil ho jāegā, ³ aur dānāī dilāne wālī tarbiyat, rāstī, insāf aur diyānatdārī apnāegā. ⁴ Yih amsāl sādālah ko hoshyārī aur naujawān ko ilm aur tamīz sikhātī haiñ. ⁵ Jo dānā hai wuh sun kar apne ilm meñ izāfā kare, jo samajhdār hai wuh rāhnumāī karne kā fan sīkh le. ⁶ Tab wuh amsāl aur tamsīleñ, dānishmandoñ kī bāteñ aur un ke muamme samajh legā.

⁷ Hikmat is se shurū hotī hai ki ham Rab kā khauf māneñ. Sirf ahmaq hikmat aur tarbiyat ko haqīr jānte haiñ.

Ghalat Sāthiyoñ se Khabardār

⁸ Mere beṭe, apne bāp kī tarbiyat ke tābe rah, aur apnī māñ kī hidāyat mustarad na kar. ⁹ Kyonki yih tere sar par dilkash sehrā aur tere gale meñ gulūband haiñ. ¹⁰ Mere beṭe, jab khatākār tujhe phuslāne kī koshish karen to un ke pīchhe na ho le. ¹¹ Un kī bāt na māñ jab wuh kaheñ, “Ā, hamāre sāth chal! Ham tāk meñ baiṭh kar kisī ko qatl karen, bilāwajah kisī bequsūr kī ghāt lagāeñ. ¹² Ham unheñ Pātāl kī tarah zindā nigal leñ, unheñ maut ke garhe meñ utarne wāloñ kī tarah ek dam haṛap kar leñ.

13 Ham har qism kī qīmtī chīz hāsil kareṅge, apne gharoṅ ko lūṭ ke māl se bhar leṅge. 14 Ā, jurrat karke ham meṅ sharīk ho jā, ham lūṭ kā tamām māl barābar taqsīm kareṅge.”

15 Mere beṭe, un ke sāth mat jānā, apnā pānw un kī rāhoṅ par rakhne se rok lenā. 16 Kyonki un ke pānw ḡhalat kām ke pīchhe daurte, khūn bahāne ke lie bhāgte haiṅ. 17 Jab chiṛīmār apnā jāl lagā kar us par parindoṅ ko phānsne ke lie roṭī ke ṭukre bikher detā hai to parindoṅ kī nazar meṅ yih bemaqsad hai. 18 Yih log bhī ek din phaṅs jāeṅge. Jab tāk meṅ baiṭh jāte haiṅ to apne āp ko tabāh karte haiṅ, jab dūsroṅ kī ghāt lagāte haiṅ to apnī hī jān ko nuqsān pahuṅchāte haiṅ. 19 Yihī un sab kā anjām hai jo nārāwā nafā ke pīchhe bhāgte haiṅ. Nājāyz nafā apne mālik kī jān chhīn letā hai.

Hikmat kī Pukār

20 Hikmat galī meṅ zor se āwāz detī, chaukoṅ meṅ buland āwāz se pukārtī hai. 21 Jahān sab se zyādā shor-sharābā hai wahān wuh chillā chillā kar boltī, shahr ke darwāzoṅ par hī apnī taqrīr kartī hai, 22 “Ai sādālah logo, tum kab tak apnī sādālahī se muhabbat rakhoge? Mazāq urāne wāle kab tak apne mazāq se lutf uṭhāeṅge, ahmaq kab tak ilm se nafrat kareṅge? 23 Āo, merī sarzanish par dhyān do. Tab maiṅ apnī rūh kā chashmā tum par phūṭne dūṅgī, tumheṅ apnī bāteṅ sunāūṅgī.

24 Lekin jab maiṅ ne āwāz dī to tum ne inkār kiyā, jab maiṅ ne apnā hāth tumhārī taraf baṛhāyā to kisī ne bhī tawajjuh na dī. 25 Tum

ne mere kisī mashware kī parwā na kī, merī malāmat tumhāre nazdīk qābil-e-qabūl nahīn thī. ²⁶ Is lie jab tum par āfat āegī to main qahqahā lagāūngī, jab tum haulnāk musibat meñ phañs jāoge to tumhārā mazāq urāūngī. ²⁷ Us waqt tum par dahshatnāk āndhī tūt parēgī, āfat tūfān kī tarah tum par āegī, aur tum musibat aur taklīf ke sailāb meñ dūb jāoge. ²⁸ Tab wuh mujhe āwāz deñge, lekin main un kī nahīn sunūngī, wuh mujhe dhūndeñge par pāeñge nahīn.

²⁹ Kyonki wuh ilm se nafrat karke Rab kā khauf mānane ke lie taiyār nahīn the. ³⁰ Merā mashwarā unheñ qabūl nahīn thā balki wuh merī har sarzanish ko haqīr jānte the. ³¹ Chunāñche ab wuh apne chāl-chalan kā phal khāeñ, apne mansūboñ kī fasal khā khā kar ser ho jāeñ.

³² Kyonki sahīh rāh se dūr hone kā amal sādālah ko mār dāltā hai, aur ahmaoñ kī beparwāi unheñ tabāh kartī hai. ³³ Lekin jo merī sune wuh sukūn se basegā, haulnāk musibat use pareshān nahīn karegī.”

2

Hikmat kī Ahmiyat

¹ Mere beṭe, merī bāt qabūl karke mere ahkām apne dil meñ mahfūz rākh. ² Apnā kān hikmat par dhar, apnā dil samajh kī taraf māyl kar. ³ Basīrat ke lie āwāz de, chillā kar samajh māng.

⁴ Use yon talāsh kar goyā chāndī ho, us kā yon khoj lagā goyā poshidā k̄hazānā ho. ⁵ Agar tū aisā kare to tujhe Rab ke k̄hauf kī samajh āegī aur Allāh kā irfān hāsīl hogā. ⁶ Kyoṅki Rab hī hikmat atā kartā, usī ke muñh se irfān aur samajh nikaltī hai. ⁷ Wuh sīdhī rāh par chalne wāloṅ ko kāmyābī farāham kartā aur be'ilzām zindagī guzārne wāloṅ kī dhāl banā rahtā hai. ⁸ Kyoṅki wuh insāf pasandoṅ kī rāhoṅ kī pahrādārī kartā hai. Jahān bhī us ke imāndār chalte haiṅ wahān wuh un kī hifāzat kartā hai.

⁹ Tab tujhe rāstī, insāf, diyānatdārī aur har achchhī rāh kī samajh āegī. ¹⁰ Kyoṅki tere dil meṅ hikmat dāk̄hil ho jāegī, aur ilm-o-irfān terī jān ko pyārā ho jāegā. ¹¹ Tamīz terī hifāzat aur samajh terī chaukīdārī karegī. ¹² Hikmat tujhe ḡhalat rāh aur kajrau bāteṅ karne wāle se bachāe rakhegī. ¹³ Aise log sīdhī rāh ko chhoṛ dete haiṅ tāki tārīk rāstoṅ par chaleṅ, ¹⁴ wuh burī harkateṅ karne se k̄hush ho jāte haiṅ, ḡhalat kāṁ kī kajrawī dekh kar jashn manāte haiṅ. ¹⁵ Un kī rāheṅ ṭeṛhī haiṅ, aur wuh jahān bhī chaleṅ āwārā phirte haiṅ.

¹⁶ Hikmat tujhe nājāyz aurat se chhuṛātī hai, us ajnabī aurat se jo chiknī-chupṛī bāteṅ kartī, ¹⁷ jo apne jīwansāthī ko tark karke apne K̄hudā kā ahd bhūl jātī hai. ¹⁸ Kyoṅki us ke ghar meṅ dāk̄hil hone kā anjām maut, us kī rāhoṅ kī manzil-e-maqsūd Pātāl hai. ¹⁹ Jo bhī us ke pās jāe wuh wāpas nahīn āegā, wuh zindagībaḳhsh rāhoṅ par dubārā nahīn pahuñchegā.

²⁰ Chunāñche achchhe logoṅ kī rāh par chal-phir, dhyān de ki tere qadam rāstbāzoṅ ke rāste

par raheñ. ²¹ Kyoñki sīdhī rāh par chalne wāle mulk meñ ābād hoñge, āḳhirkār be'ilzām hī us meñ bāqī raheñge. ²² Lekin bedīn mulk se miṭ jāeñge, aur bewafāoñ ko ukhār kar mulk se ḳhārij kar diyā jāegā.

3

Allāh ke Ḳhauf aur Hikmat kī Barkat

¹ Mere beṭe, merī hidāyat mat bhūlnā. Mere ahkām tere dil meñ mahfūz raheñ. ² Kyoñki inhīñ se terī zindagī ke dinoñ aur sāloñ meñ izāfā hogā aur terī ḳhushhālī barhegī. ³ Shafqat aur wafā terā dāman na chhoṛeñ. Unheñ apne gale se bāndhnā, apne dil kī taḳhtī par kandā karnā. ⁴ Tab tujhe Allāh aur insān ke sāmne mehrbānī aur qabūliyat hāsil hogī.

⁵ Pūre dil se Rab par bharosā rakh, aur apnī aql par takiyā na kar. ⁶ Jahān bhī tū chale sirf usī ko jān le, phir wuh ḳhud terī rāhoñ ko hamwār karegā. ⁷ Apne āp ko dānishmand mat samajhnā balki Rab kā ḳhauf mān kar burāī se dūr rah. ⁸ Is se terā badan sehhat pāegā aur terī haḍḍiyān tar-o-tāzā ho jāeñgī. ⁹ Apnī milkiyat aur apnī tamām paidāwār ke pahle phal se Rab kā ehtirām kar, ¹⁰ phir tere godām anāj se bhar jāeñge aur tere bartan mai se chhalak uṭheñge.

¹¹ Mere beṭe, Rab kī tarbiyat ko radd na kar, jab wuh tujhe ḍante to ranjīdā na ho. ¹² Kyoñki jo Rab ko pyārā hai us kī wuh tādīb kartā hai, jis tarah bāp us beṭe ko tambīh kartā hai jo use pasand hai.

Haqīqī Daulat

¹³ Mubāarak hai wuh jo hikmat pātā hai, jise samajh hāsil hotī hai. ¹⁴ Kyoṅki hikmat chāndī se kahīn zyādā sūdmand hai, aur us se sone se kahīn zyādā qīmtī chīzeṅ hāsil hotī haiṅ. ¹⁵ Hikmat motiyōṅ se zyādā nafīs hai, tere tamām k̄hazāne us kā muqābalā nahīn kar sakte. ¹⁶ Us ke dahne hāth meṅ umr kī darāzī aur bāeṅ hāth meṅ daulat aur izzat hai. ¹⁷ Us kī rāheṅ k̄hushgawār, us ke tamām rāste puramn haiṅ. ¹⁸ Jo us kā dāman pakaṛ le us ke lie wuh zindagī kā daraḳht hai. Mubāarak hai wuh jo us se liṭṭā rahe. ¹⁹ Rab ne hikmat ke wasīle se hī zamīn kī buniyād rakhī, samajh ke zariye hī āsmān ko mazbūtī se lagāyā. ²⁰ Us ke irfān se hī gahrāiyōṅ kā pānī phūṭ niklā aur āsmān se shabnam ṭapak kar zamīn par paṛtī hai.

²¹ Mere beṭe, dānāī aur tamīz apne pās mahfūz rakh aur unheṅ apnī nazar se dūr na hone de. ²² Un se terī jān tar-o-tāzā aur terā galā ārāstā rahegā. ²³ Tab tū chalte waqt mahfūz rahegā, aur terā pānw ṭhokar nahīn khāegā. ²⁴ Tū pānw phailā kar so sakegā, koī sadmā tujhe nahīn pahuṅchegā balki tū leṭ kar gahrī nīnd soegā. ²⁵ Nāgahān āfat se mat ḍarnā, na us tabāhī se jo bedīn par ghālib ātī hai, ²⁶ kyoṅki Rab par terā etamād hai, wuhī tere pānwōṅ ko phaṅs jāne se mahfūz rakhegā.

Dūsroṅ kī Madad Karne kī Nasīhat

²⁷ Agar koī zarūrātmand ho aur tū us kī madad kar sake to us ke sāth bhalāī karne se inkār na kar. ²⁸ Agar tū āj kuchh de sake to apne paṛosī se mat kahnā, “Kal ānā to maiṅ āp ko kuchh de dūngā.” ²⁹ Jo paṛosī befikr tere sāth rahtā hai us

ke k̄hilāf bure mansūbe mat bāndhnā. ³⁰ Jis ne tujhe nuqsān nahīn pahuñchāyā adālat meñ us par bebuniyād ilzām na lagānā.

³¹ Na zālim se hasad kar, na us kī koī rāh ikhtiyār kar. ³² Kyoñki burī rāh par chalne wāle se Rab ghin khātā hai jabki sīdhī rāh par chalne wāloñ ko wuh apne rāzoñ se āgāh kartā hai. ³³ Bedīn ke ghar par Rab kī lānat ātī jabki rāstbāz ke ghar ko wuh barkat detā hai. ³⁴ Mazāq urāne wāloñ kā wuh mazāq urātā, lekin farotanoñ par mehrbānī kartā hai. ³⁵ Dānishmand mīrās meñ izzat pāeñge jabki ahmaq ke nasīb meñ sharmindagī hogī.

4

Bāp kī Nasīhat

¹ Ai beṭo, bāp kī nasīhat suno, dhyān do tāki tum sikh kar samajh hāsil kar sako. ² Maiñ tumheñ achchhī tālīm detā hūñ, is lie merī hidāyat ko tark na karo. ³ Maiñ abhī apne bāp ke ghar meñ nāzūk laṛkā thā, apnī māñ kā wāhid bachchā, ⁴ to mere bāp ne mujhe tālīm de kar kahā,

“Pūre dil se mere alfāz apnā le aur har waqt mere ahkām par amal kar to tū jītā rahegā. ⁵ Hikmat hāsil kar, samajh apnā le! Yih chīzeñ mat bhūlnā, mere muñh ke alfāz se dūr na honā. ⁶ Hikmat tark na kar to wuh tujhe mahfūz rakhegī. Us se muhabbat rakh to wuh terī dekh-bhāl karegī. ⁷ Hikmat is se shurū hotī hai ki tū hikmat apnā le. Samajh hāsil karne ke lie bāqī tamām milkiyat qurbān karne ke lie taiyār ho. ⁸ Use azīz rakh to wuh tujhe sarfarāz karegī, use

gale lagā to wuh tujhe izzat baḡhshegī. ⁹ Tab wuh tere sar ko ḡhūbsūrat sehre se ārāstā karegī aur tujhe shāndār tāj se nawāzegī.”

¹⁰ Mere beṭe, merī sun! Merī bāteñ apnā le to terī umr darāz hogī. ¹¹ Main tujhe hikmat kī rāh par chalne kī hidāyat detā, tujhe sīdhī rāhoñ par phirne detā hūñ. ¹² Jab tū chalegā to tere qadmoñ ko kisī bhī chīz se rokā nahīñ jāegā, aur daurte waqt tū ṭhokar nahīñ khāegā. ¹³ Tarbiyat kā dāman thāme rah! Use na chhoṛ balki mahfūz rakh, kyoñki wuh terī zindagī hai.

¹⁴ Bedīnoñ kī rāh par qadam na rakh, sharīroñ ke rāste par mat jā. ¹⁵ Us se gurez kar, us par safr na kar balki us se katrā kar āge nikal jā. ¹⁶ Kyoñki jab tak un se burā kām sarzad na ho jāe wuh so hī nahīñ sakte, jab tak unhoñ ne kisī ko ṭhokar khilā kar ḡhāk meñ milā na diyā ho wuh nīnd se mahrūm rahte haiñ. ¹⁷ Wuh bedīnī kī roṭī khāte aur zulm kī mai pīte haiñ. ¹⁸ Lekin rāstbāz kī rāh tulū-e-subah kī pahlī raushnī kī mānind hai jo din ke urūj tak baṛhtī rahtī hai. ¹⁹ Is ke muqābale meñ bedīn kā rāstā gahrī tārikī kī mānind hai, unheñ patā hī nahīñ chaltā ki kis chīz se ṭhokar khā kar gir gae haiñ.

²⁰ Mere beṭe, merī bātoñ par dhyān de, mere alfāz par kān dhar. ²¹ Unheñ apnī nazar se ojhal na hone de balki apne dil meñ mahfūz rakh. ²² Kyoñki jo yih bāteñ apnāeñ wuh zindagī aur pūre jism ke lie shifā pāte haiñ. ²³ Tamām chīzoñ se pahle apne dil kī hifāzat kar, kyoñki yihī zindagī kā sarchashmā hai. ²⁴ Apne muñh se jhūṭ aur apne hoñṭoñ se kajgoī dūr kar. ²⁵ Dhyān

de ki terī ānkheñ sīdhā āge kī taraf dekheñ, ki terī nazar us rāste par lagī rahe jo sīdhā hai. ²⁶ Apne pāñwoñ kā rāstā chalne ke qābil banā de, dhyān de ki terī rāheñ mazbūt haiñ. ²⁷ Na dāīñ, na bāīñ taraf muṛ balki apne pāñwoñ ko ghalat qadam uṭhāne se bāz rakh.

5

Zinākārī se Khabardār

¹ Mere beṭe, merī hikmat par dhyān de, merī samajh kī bātoñ par kān dhar. ² Phir tū tamīz kā dāman thāme rahegā, aur tere hoñṭ ilm-o-irfān mahfūz rakheñge. ³ Kyonki zinākār aurat ke hoñṭoñ se shahd ṭapaktā hai, us kī bāteñ tel kī tarah chiknī-chuprī hotī haiñ. ⁴ Lekin anjām meñ wuh zahr jaisī karṇwī aur dodhārī talwār jaisī tez sābit hotī hai. ⁵ Us ke pāñw maut kī taraf utarte, us ke qadam Pātāl kī jānib barṭhte jāte haiñ. ⁶ Us ke rāste kabhī idhar kabhī idhar phirte haiñ tāki tū zindagī kī rāh par tawajjuh na de aur us kī āwāragī ko jān na le.

⁷ Chunāñche mere beṭe, merī suno aur mere muñh kī bātoñ se dūr na ho jāo. ⁸ Apne rāste us se dūr rakh, us ke ghar ke darwāze ke qarīb bhī na jā. ⁹ Aisā na ho ki tū apnī tāqat kisī aur ke lie sarf kare aur apne sāl zālīm ke lie zāe kare. ¹⁰ Aisā na ho ki padesī terī milkiyat se ser ho jāeñ, ki jo kuchh tū ne mehnat-mashaqqat se hāsīl kiyā wuh kisī aur ke ghar meñ āe. ¹¹ Tab ākḥirkār terā badan aur gosht ghul jāeñge, aur tū āheñ bhar bhar kar ¹² kahegā, “Hāy, maiñ ne kyon tarbiyat se nafrat kī, mere dil ne kyon

sarzanish ko haqīr jānā? ¹³ Hidāyat karne wāloñ kī main ne na sunī, apne ustādoñ kī bātoñ par kān na dharā. ¹⁴ Jamāt ke darmiyān hī rahte hue mujh par aisī āfat āī ki main tabāhī ke dahāne tak pahuñch gayā hūñ.”

¹⁵ Apne hī hauz kā pānī aur apne hī kueñ se phūṭne wālā pānī pī le. ¹⁶ Kyā munāsib hai ki tere chashme galiyoñ meñ aur terī nadiyāñ chaukoñ meñ bah nikleñ? ¹⁷ Jo pānī terā apnā hai wuh tujh tak maḥdūd rahe, ajnabī us meñ sharīk na ho jāe. ¹⁸ Terā chashmā mubāarak ho. Hāñ, apnī bīwī se ḳhush rah. ¹⁹ Wuhī terī manmohan hirnī aur dilrubā ḡhazāl * hai. Usī kā pyār tujhe tar-o-tāzā kare, usī kī muhabbat tujhe hameshā mast rakhe.

²⁰ Mere beṭe, tū ajnabī aurat se kyoñ mast ho jāe, kisī dūsre kī bīwī se kyoñ lipaṭ jāe? ²¹ Ḳhayāl rakh, insān kī rāheñ Rab ko sāf dikhāi detī haiñ, jahāñ bhī wuh chale us par wuh tawajjuh detā hai. ²² Bedīn kī apnī hī harkateñ use phañsā detī haiñ, wuh apne hī gunāh ke rassoñ meñ jakaṛā rahtā hai. ²³ Wuh tarbiyat kī kamī ke sabab se halāk ho jāegā, apnī baṛī hamāqat ke bāis ḍagmagāte hue apne anjām ko pahuñchegā.

6

Zamānat Dene, Kāhilī aur Jhūṭ se Ḳhabardār

¹ Mere beṭe, kyā tū apne paṛosī kā zāmin banā hai? Kyā tū ne hāth milā kar wādā kiyā hai ki main kisī dūsre kā zimmedār ṭhahrūnga? ² Kyā

* **5:19** Lafzī tarjumā: pahārī bakrī.

tū apne wāde se bandhā huā, apne muñh ke alfāz se phañsā huā hai? ³ Aisā karne se tū apne paṛosī ke hāth meñ ā gayā hai, is lie apnī jān ko chhurāne ke lie us ke sāmne aundhe muñh ho kar use apnī minnat-samājat se tang kar. ⁴ Apnī āñkhoñ ko sone na de, apne papoṭoñ ko ūñghne na de jab tak tū is zimmedārī se fāriḡh na ho jāe. ⁵ Jis tarah ḡhazāl shikārī ke hāth se aur parindā chīrīmār ke hāth se chhūṭ jātā hai usī tarah sirtoṛ koshish kar tāki terī jān chhūṭ jāe.

⁶ Ai kāhil, chiyūñṭī ke pās jā kar us kī rāhoñ par ḡhaur kar! Us ke namūne se hikmat sīkh le. ⁷ Us par na sardār, na afsar yā hukmrān muḡarrar hai, ⁸ to bhī wuh garmiyōñ meñ sardiyoñ ke lie khāne kā zaḡhīrā kar rakhtī, fasal ke dinoñ meñ khūb khurāk ikaṭṭhī kartī hai. ⁹ Ai kāhil, tū mazīd kab tak soyā rahegā, kab jāḡ uṭhegā? ¹⁰ Tū kahtā hai, “Mujhe thoṛī der sone de, thoṛī der ūñghne de, thoṛī der hāth par hāth dhare baiṭhne de tāki ārām kar sakūñ.” ¹¹ Lekin ḡhabardār, jald hī ḡhurbat rāhzan kī tarah tujh par āegī, muflisī hathiyār se lais ḡākū kī tarah tujh par ṭūṭ paṛegī.

¹² Badmāsh aur kamīnā kis tarah pahchānā jātā hai? Wuh muñh meñ jhūṭ lie phirtā hai, ¹³ apnī āñkhoñ, pāñwoñ aur ungliyoñ se ishārā karke tujhe fareb ke jāl meñ phañsāne kī koshish kartā hai. ¹⁴ Us ke dil meñ kajī hai, aur wuh har waqt bure mansūbe bāndhne meñ lagā rahtā hai. Jahāñ bhī jāe wahāñ jhagaṛe chhīr jāte haiñ. ¹⁵ Lekin aise shaḡhs par achānak hī āfat āegī. Ek hī lamhe meñ wuh pāsh pāsh ho jāegā.

Tab us kā ilāj nāmumkin hogā.

¹⁶ Rab chhih chīzoñ se nafrat balki sāt chīzoñ se ghin khātā hai,

¹⁷ wuh ānkheñ jo ghurūr se dekhtī haiñ, wuh zabān jo jhūṭ boltī hai, wuh hāth jo begunāhoñ ko qatl karte haiñ, ¹⁸ wuh dil jo bure mansūbe bāndhtā hai, wuh pāñw jo dūsroñ ko nuqsān pahuñchāne ke lie bhāgte haiñ, ¹⁹ wuh gawāh jo adālat meñ jhūṭ boltā aur wuh jo bhāiyoñ meñ jhagaṛā paidā kartā hai.

Zinā Karne se Khabardār

²⁰ Mere beṭe, apne bāp ke hukm se liptā rah, aur apnī māñ kī hidāyat nazarandāz na kar. ²¹ Unheñ yoñ apne dil ke sāth bāndhe rakh ki kabhī dūr na ho jāeñ. Unheñ hār kī tarah apne gale meñ ḍāl le. ²² Chalthe waqt wuh terī rāhnumāi kareñ, ārām karte waqt terī pahrādārī kareñ, jāgte waqt tujh se hamkalām hoñ. ²³ Kyoñki bāp kā hukm charāgh aur māñ kī hidāyat raushnī hai, tarbiyat kī dāñṭ-ḍapaṭ zindagībaḅsh rāh hai. ²⁴ Yoñ tū badkār aurat aur dūsre kī zinākār bīwī kī chiknī-chupṛī bātoñ se mahfūz rahegā. ²⁵ Dil meñ us ke husn kā lālach na kar, aisā na ho ki wuh palak mār mār kar tujhe pakaṛ le. ²⁶ Kyoñki go kasbī admī ko us ke paise se mahrūm kartī hai, lekin dūsre kī zinākār bīwī us kī qīmtī jāñ kā shikār kartī hai.

²⁷ Kyā insān apnī jholī meñ bharaktī āg yoñ uṭhā kar phir saktā hai ki us ke kapṛe na jaleñ? ²⁸ Yā kyā koī dahakte koeloñ par yoñ phir saktā hai ki us ke pāñw jhulas na jāeñ? ²⁹ Isī tarah jo kisī dūsre kī bīwī se hambistar ho jāe us kā

anjām burā hai, jo bhī dūsre kī bīwī ko chheṛe use sazā milegī. ³⁰ Jo bhūk ke māre apnā peṭ bharne ke lie chorī kare use log had se zyādā haqīr nahīn jānte, ³¹ hālānki use chorī kie hue māl ko sāt gunā wāpas karnā hai aur us ke ghar kī daulat jātī rahegī. ³² Lekin jo kisī dūsre kī bīwī ke sāth zinā kare wuh beaql hai. Jo apnī jān ko tabāh karnā chāhe wuhī aisā kartā hai. ³³ Us kī piṭāi aur be'izzatī kī jāegī, aur us kī sharmindagī kabhī nahīn miṭegī. ³⁴ Kyonki shauhar ghairat khā kar aur taish meñ ā kar berahmī se badlā legā. ³⁵ Na wuh koī muāwazā qabūl karegā, na rishwat legā, khāh kitnī zyādā kyon na ho.

7

Bewafā Bīwī

¹ Mere beṭe, mere alfāz kī pairawī kar, mere ahkām apne andar mahfūz rakh. ² Mere ahkām ke tābe rah to jītā rahegā. Apnī ānkh kī putlī kī tarah merī hidāyat kī hifāzat kar. ³ Unheñ apnī unglī ke sāth bāndh, apne dil kī taḥtī par kandā kar. ⁴ Hikmat se kah, “Tū merī bahan hai,” aur samajh se, “Tū merī qarībī rishtedār hai.” ⁵ Yihī tujhe zinākār aurat se mahfūz rakheñgī, dūsre kī us bīwī se jo apnī chiknī-chupṛī bātoñ se tujhe phuslāne kī koshish kartī hai.

⁶ Ek din main ne apne ghar kī khiṛkī * meñ se bāhar jhānkā ⁷ to kyā deḥtā hūn ki wahān kuchh sādālah naujawān khāṛe haiñ. Un meñ se ek beaql jawān nazar āyā. ⁸ Wuh galī meñ se guzar kar zinākār aurat ke kone kī taraf ṭahalne

* **7:6** Lafzī tarjumā: ghar kī khiṛkī ke jangle.

lagā. Chalthe chalte wuh us rāste par ā gayā jo aurat ke ghar tak le jātā hai. ⁹ Shām kā dhundalkā thā, din dhalne aur rāt kā andherā chhāne lagā thā. ¹⁰ Tab ek aurat kasbī kā libās pahne hue chālākī se us se milne āī. ¹¹ Yih aurat itnī belagām aur khudsar hai ki us ke pānw us ke ghar meñ nahīñ t̄ikte. ¹² Kabhī wuh galī meñ, kabhī chaukoñ meñ hotī hai, har kone par wuh tāk meñ baithī rahtī hai.

¹³ Ab us ne naujawān ko pakar kar use bosā diyā. Behayā nazar us par dāl kar us ne kahā, ¹⁴ “Mujhe salāmatī kī qurbāniyāñ pesh karnī thīñ, aur āj hī maiñ ne apnī mannateñ pūrī kīñ. ¹⁵ Is lie maiñ nikal kar tujh se milne āī, maiñ ne terā patā kiyā aur ab tū mujhe mil gayā hai. ¹⁶ Maiñ ne apne bistar par Misr ke rangīn kambal bichhāe, ¹⁷ us par mur, ūd aur dārchīnī kī khushbū chhirkī hai. ¹⁸ Āo, ham subah tak muhabbat kā pyālā tah tak pī leñ, ham ishqbāzī se lutfandoz hoñ! ¹⁹ Kyoñki merā khāwind ghar meñ nahīñ hai, wuh lambe safr ke lie rawānā huā hai. ²⁰ Wuh baṭwe meñ paise dāl kar chalā gayā hai aur pūre chāñd tak wāpas nahīñ āegā.”

²¹ Aisī bāteñ karte karte aurat ne naujawān ko targhīb de kar apnī chiknī-chuprī bātoñ se warghalāyā. ²² Naujawān sīdhā us ke pīchhe yoñ ho liyā jis tarah bail zabah hone ke lie jātā yā hiran uchhal kar phande meñ phañs jātā hai. ²³ Kyoñki ek waqt āegā ki tīr us kā dil chīr dālegā. Lekin filhāl us kī hālat us chīriyā kī mānind hai jo uṛ kar jāl meñ ā jātī aur khayāl tak nahīñ kartī ki merī jān khatre meñ hai.

24 Chunānche mere beṭo, merī suno, mere muñh kī bāton par dhyān do! 25 Terā dil bhaṭak kar us taraf ruḅh na kare jahān zinākār aurat phirtī hai, aisā na ho ki tū āwārā ho kar us kī rāhoñ meñ ulajh jāe. 26 Kyoñki un kī tādād barī hai jinheñ us ne girā kar maut ke ghāṭ utārā hai, us ne muta'addid logoñ ko mār ḍālā hai. 27 Us kā ghar Pātāl kā rāstā hai jo logoñ ko maut kī koṭharīyoñ tak pahuñchātā hai.

8

Hikmat kī Dāwat aur Wādā

1 Suno! Kyā hikmat āwāz nahīn detī? Hāñ, samajh ūñchī āwāz se elān kartī hai. 2 Wuh bulandīyoñ par kharī hai, us jagah jahān tamām rāste ek dūsre se milte haiñ. 3 Shahr ke darwāzoñ par jahān log nikalte aur dāḅhil hote haiñ wahāñ hikmat zordār āwāz se pukārtī hai,

4 “Ai mardo, maiñ tumhīn ko pukārtī hūñ, tamām insānoñ ko āwāz detī hūñ.

5 Ai sādāluho, hoshyārī sīkh lo! Ai ahmaḳo, samajh apnā lo!

6 Suno, kyoñki maiñ sharāfat kī bāteñ kartī hūñ, aur mere hoñṭ sachchāi pesh karte haiñ.

7 Merā muñh sach boltā hai, kyoñki mere hoñṭ bedīnī se ghīn khāte haiñ.

8 Jo bhī bāt mere muñh se nikle wuh rāst hai, ek bhī pechdār yā ṭeṛhī nahīn hai.

9 Samajhdār jāntā hai ki merī bāteñ sab durust haiñ, ilm rakhne wāle ko mālūm hai ki wuh sahīh haiñ.

10 Chāndī kī jagah merī tarbiyat aur ḳhālis sone ke bajāe ilm-o-irfān apnā lo.

11 Kyonki hikmat motiyon se kahin behtar hai, koī bhī ḳhazānā us kā muqābalā nahin kar saktā.

12 Main jo hikmat hūn hoshyārī ke sāth bastī hūn, aur main tamīz kā ilm rakhtī hūn.

13 Jo Rab kā ḳhauf māntā hai wuh burāī se nafrat kartā hai. Mujhe ḡhurūr, takabbur, ḡhalat chāl-chalan aur ṭeḗhī bāton se nafrat hai.

14 Mere pās achchhā mashwarā aur kāmyābī hai. Merā dūsra nām samajh hai, aur mujhe quwwat hāsīl hai.

15 Mere wasīle se bādshāh saltanat aur hukmrān rāst faisle karte haiñ.

16 Mere zariye raīs aur shurafā balki tamām ādil munsif hukūmat karte haiñ.

17 Jo mujhe pyār karte haiñ unheñ main pyār kartī hūn, aur jo mujhe ḡhūñḡte haiñ wuh mujhe pā lete haiñ.

18 Mere pās izzat-o-daulat, shāndār māl aur rāstī hai.

19 Merā phal sone balki ḳhālis sone se kahin behtar hai, merī paidāwār ḳhālis chāndī par sabqat rakhtī hai.

20 Main rāstī kī rāh par hī chaltī hūn, wahin jahān insāf hai.

21 Jo mujh se muhabbat rakhte haiñ unheñ main mīrās meñ daulat muhaiyā kartī hūn. Un ke godām bhare rahte haiñ.

Hikmat kā Taḳhlīq meñ Hissā

22 Jab Rab taḳhlīq kā silsilā amal meñ lāyā to pahle us ne mujhe hī banāyā. Qadīm zamāne

meñ maiñ us ke dīgar kāmoñ se pahle hī wujūd meñ āī.

²³ Mujhe azal se muqarrar kiyā gayā, ibtidā hī se jab duniyā abhī paidā nahīn huī thī.

²⁴ Na samundar kī gahrāiyāñ, na kasrat se phūṭne wāle chashme the jab maiñ ne janm liyā.

²⁵ Na pahār apnī apnī jagah par qāym hue the, na pahāriyāñ thīñ jab maiñ paidā huī.

²⁶ Us waqt Allāh ne na zamīn, na us ke maidān, aur na duniyā ke pahle d̥hele banāe the.

²⁷ Jab us ne āsmān ko us kī jagah par lagāyā aur samundar kī gahrāiyōñ par zamīn kā ilāqā muqarrar kiyā to maiñ sāth thī.

²⁸ Jab us ne āsmān par bādaloñ aur gahrāiyōñ meñ sarchashmoñ kā intazām mazbūt kiyā to maiñ sāth thī.

²⁹ Jab us ne samundar kī haddeñ muqarrar kīñ aur hukm diyā ki pānī un se tajāwuz na kare, jab us ne zamīn kī buniyādeñ apnī apnī jagah par rakhīñ

³⁰ to maiñ māhir kāriḡar kī haisiyat se us ke sāth thī. Roz baroz maiñ lutf kā bāis thī, har waqt us ke huzūr rangraliyāñ manātī rahī.

³¹ Maiñ us kī zamīn kī satah par rangraliyāñ manātī aur insān se lutfandoz hotī rahī.

³² Chunāñche mere beṭo, merī suno, kyonki mubāarak haiñ wuh jo merī rāhoñ par chalte haiñ.

³³ Merī tarbiyat mān kar dānishmand ban jāo, use nazarandāz mat karnā.

³⁴ Mubāarak hai wuh jo merī sune, jo roz baroz mere darwāze par chaukas kharā rahe, rozānā merī chaukhaṭ par hāzir rahe.

³⁵ Kyoṅki jo mujhe pāe wuh zindagī aur Rab kī manzūrī pātā hai.

³⁶ Lekin jo mujhe pāne se qāsir rahe wuh apnī jān par zulm kartā hai, jo bhī mujh se nafrat kare use maut pyārī hai.”

9

Hikmat kī Ziyāfat

¹ Hikmat ne apnā ghar tāmīr karke apne lie sāt satūn tarāsh lie haiñ.

² Apne jānwaroṅ ko zabah karne aur apnī mai taiyār karne ke bād us ne apnī mez bichhāī hai.

³ Ab us ne apnī naukarāniyoṅ ko bhejā hai, aur ḳhud bhī logoṅ ko shahr kī bulandiyōṅ se ziyāfat karne kī dāwat detī hai,

⁴ “Jo sādālah hai, wuh mere pās āe.” Nāsamajh logoṅ se wuh kahtī hai, ⁵ “Āo, merī roṭī khāo, wuh mai piyo jo maiñ ne taiyār kar rakhī hai. ⁶ Apnī sādālah rāhoṅ se bāz āo to jīte rahoge, samajh kī rāh par chal paṛo.”

⁷ Jo lān-tān karne wāle ko tālīm de us kī apnī ruswāī ho jāegī, aur jo bedīn ko ḍāṅṅe use nuqsān pahuñchegā. ⁸ Lān-tān karne wāle kī malāmat na kar warnā wuh tujh se nafrat karegā. Dānishmand kī malāmat kar to wuh tujh se muhabbat karegā. ⁹ Dānishmand ko hidāyat de to us kī hikmat mazīd baṛhegī, rāstbāz ko tālīm de to wuh apne ilm meñ izāfā karegā.

¹⁰ Rab kā ḳhauf mānane se hī hikmat shurū hotī hai, quddūs Ḳhudā ko jānane se hī samajh

hāsil hotī hai. ¹¹ Mujh se hī terī umr ke dinon aur sālon meñ izāfā hogā. ¹² Agar tū dānishmand ho to khud is se faydā uṭhāegā, agar lān-tān karne wālā ho to tujhe hī is kā nuqsān jhelnā paṛegā.

Hamāqat Bībī kī Ziyāfat

¹³ Hamāqat bībī belagām aur nāsamajh hai, wuh kuchh nahīn jāntī. ¹⁴ Us kā ghar shahr kī bulandī par wāqe hai. Darwāze ke pās kursī par baiṭhī ¹⁵ wuh guzarne wālon ko jo sīdhī rāh par chalte haiñ ūnchī āwāz se dāwat detī hai, ¹⁶ “Jo sādālah hai wuh mere pās āe.”

Jo nāsamajh haiñ un se wuh kahtī hai, ¹⁷ “Chorī kā pānī mīṭhā aur poshīdagī meñ khāi gai roṭī lazīz hotī hai.”

¹⁸ Lekin unheñ mālum nahīn kī hamāqat bībī ke ghar meñ sirf murdon kī rūh bastī haiñ, kī us ke mehmān Pātāl kī gahrāiyon meñ rahte haiñ.

10

Sulemān kī Hikmat Bharī Hidāyāt

¹ Zail meñ Sulemān kī amsāl qalamband haiñ.

Zindagībaḳhsh Bāteñ

Dānishmand beṭā apne bāp ko khushī dilātā jabkī ahmaq beṭā apnī mān ko dukh pahuñchātā hai.

² Khazānon kā koī faydā nahīn agar wuh bedīn tariqon se jamā ho gae hon, lekin rāstbāzī maut se bachāe rakhtī hai.

³ Rab rāstbāz ko bhūke marne nahīn detā, lekin bedīnon kā lālach rok detā hai.

⁴ Dhīle hāth ghurbat aur mehnatī hāth daulat kī taraf le jāte haiñ.

⁵ Jo garmiyon̄ meñ fasal jamā kartā hai wuh dānishmand beṭā hai jabki jo fasal kī kaṭāi ke waqt soyā rahtā hai wuh wālidain ke lie sharm kā bāis hai.

⁶ Rāstbāz kā sar barkat ke tāj se ārāstā rahtā hai jabki bedīnoñ ke muñh par zulm kā pardā paṛā rahtā hai.

⁷ Log rāstbāz ko yād karke use mubāarak kahte haiñ, lekin bedīn kā nām saṛ kar miṭ jāegā.

⁸ Jo dil se dānishmand hai wuh ahkām qabūl kartā hai, lekin bakwāsī tabāh ho jāegā.

⁹ Jis kā chāl-chalan be'ilzām hai wuh sukūn se zindagī guzārtā hai, lekin jo ṭeṛhā rāstā iḡhtiyār kare use pakaṛā jāegā.

¹⁰ Āñkh mārne wālā dukh pahuñchātā hai, aur bakwāsī tabāh ho jāegā.

¹¹ Rāstbāz kā muñh zindagī kā sarchashmā hai, lekin bedīn ke muñh par zulm kā pardā paṛā rahtā hai.

¹² Nafrat jhagaṛe chhertī rahtī jabki muhabbat tamām ḡhatāoñ par pardā ḡāl detī hai.

¹³ Samajhdār ke hoñṭoñ par hikmat pāi jāti hai, lekin nāsamajh sirf ḡandē kā paighām samajhtā hai.

¹⁴ Dānishmand apnā ilm mahfūz rakhte haiñ, lekin ahmaq kā muñh jald hī tabāhī kī taraf le jātā hai.

¹⁵ Amīr kī daulat qilāband shahr hai jis meñ wuh mahfūz hai jabki ḡharīb kī ḡhurbat us kī tabāhī kā bāis hai.

¹⁶ Jo kuchh rāstbāz kamā letā hai wuh zindagī kā bāis hai, lekin bedīn apnī rozī gunāh karne ke lie istemāl kartā hai.

17 Jo tarbiyat qabūl kare wuh dūsroñ ko zindagī kī rāh par lātā hai, jo nasīhat nazarandāz kare wuh dūsroñ ko sahīh rāh se dūr le jātā hai.

18 Jo apnī nafrat chhupāe rakhe wuh jhūṭ boltā hai, jo dūsroñ ke bāre meñ ḡhalat ḡhabreñ phailāe wuh ahmaq hai.

19 Jahāñ bahut bāteñ kī jātī haiñ wahāñ gunāh bhī ā maujūd hotā hai, jo apnī zabān ko qābū meñ rakhe wuh dānishmand hai.

20 Rāstbāz kī zabān umdā chāndī hai jabki bedīn ke dil kī koī qadar nahīn.

21 Rāstbāz kī zabān bahutoñ kī parwarish kartī hai, * lekin ahmaq apnī beaqli ke bāis halāk ho jāte haiñ.

22 Rab kī barkat daulat kā bāis hai, hamārī apnī mehnat-mashaqqat is meñ izāfā nahīn kartī.

23 Ahmaq ḡhalat kām se apnā dil bahlātā, lekin samajhdār hikmat se lutfandoz hotā hai.

24 Jis chīz se bedīn dahshat khātā hai wuhī us par āegī, lekin rāstbāz kī ārzū pūrī ho jāegī.

25 Jab tūfān āte haiñ to bedīn kā nām-o-nishān miṭ jātā jabki rāstbāz hameshā tak qāym rahtā hai.

26 Jis tarah dānt sirke se aur āñkheñ dhueñ se tang ā jātī haiñ usī tarah wuh tang ā jātā hai jo sust ādmī se kām karwātā hai.

27 Jo Rab kā ḡhauf māne us kī zindagī ke dinon meñ izāfā hotā hai jabki bedīn kī zindagī waqt se pahle hī ḡhatm ho jātī hai.

* **10:21** Lafzī tarjumā: Rāstbāz ke hoñṭ bahutoñ ko charāte haiñ.

28 Rāstbāz āḡhirkār ḡhushī manāenge, kyonki un kī ummīd bar āegī. Lekin bedīnoñ kī ummīd jātī rahegī.

29 Rab kī rāh be'ilzām shaḡhs ke lie panāhgāh, lekin badkār ke lie tabāhī kā bāis hai.

30 Rāstbāz kabhī dāñwāñdol nahīñ hogā, lekin bedīn mulk meñ ābād nahīñ raheñge.

31 Rāstbāz kā muñh hikmat kā phal lātā rahtā hai, lekin kajgo zabān ko kāṡ ḡlālā jāegā.

32 Rāstbāz ke hoñṡ jānte haiñ ki Allāh ko kyā pasand hai, lekin bedīn kā muñh ṡeṡhī bāteñ hī jāntā hai.

11

1 Rab ḡhalat tarāzū se ḡhin khātā hai, wuh sahīh tarāzū hī se ḡhush hotā hai.

2 Jahāñ takabbur hai wahāñ badnāmī bhī qarīb hī rahtī hai, lekin jo halīm hai us ke dāman meñ hikmat rahtī hai.

3 Sīdhī rāh par chalne wāloñ kī diyānatdārī un kī rāhnumāī kartī jabki bewafāoñ kī namakharāmī unheñ tabāh kartī hai.

4 ḡhazab ke dīn daulat kā koī fāydā nahīñ jabki rāstbāzī logoñ kī jān ko chhuṡātī hai.

5 Be'ilzām kī rāstbāzī us kā rāstā hamwār banā detī hai jabki bedīn kī burī harkateñ use girā detī haiñ.

6 Sīdhī rāh par chalne wāloñ kī rāstbāzī unheñ chhuṡā detī jabki bewafāoñ kā lālach unheñ phañsā detā hai.

7 Dam ṡoṡe waḡt bedīn kī sārī ummīd jātī rahtī hai, jis daulat kī tawaḡqo us ne kī wuh jātī rahtī hai.

8 Rāstbāz kī jān musībat se chhūṭ jātī hai, aur us kī jagah bedīn phaṅs jātā hai.

9 Kāfir apne muñh se apne paṛosī ko tabāh kartā hai, lekin rāstbāzoñ kā ilm unheñ chhurātā hai.

10 Jab rāstbāz kāmyāb hoñ to pūrā shahr jashn manātā hai, jab bedīn halāk hoñ to ḡhushī ke nāre buland ho jāte haiñ.

11 Sīdhī rāh par chalne wāloñ kī barkat se shahr taraqqī kartā hai, lekin bedīn ke muñh se wuh mismār ho jātā hai.

12 Nāsamajh ādmī apne paṛosī ko haqīr jāntā hai jabki samajhdār ādmī ḡhāmosh rahtā hai.

13 Tohmat lagāne wālā dūsroñ ke rāz fāsh kartā hai, lekin qābil-e-etamād shaḡhs wuh bhed poshīdā rakhtā hai jo us ke sapurd kiyā gayā ho.

14 Jahāñ qiyādat kī kamī hai wahāñ qaum kā tanazzul yaqīnī hai, jahāñ mushīroñ kī kasrat hai wahāñ qaum fathyāb rahegī.

15 Jo ajnabī kā zāmin ho jāe use yaqīnan nuqsān pahuñchegā, jo zāmin banane se inkār kare wuh mahfūz rahegā.

16 Nek aurat izzat se aur zālim ādmī daulat se liṭe rahte haiñ.

17 Shafīq kā achchhā sulūk usī ke lie fāydāmand hai jabki zālim kā burā sulūk usī ke lie nuqsāndeh hai.

18 Jo kuchh bedīn kamātā hai wuh farebdeh hai, lekin jo rāstī kā bīj boe us kā ajr yaqīnī hai.

19 Rāstbāzī kā phal zindagī hai jabki burāī ke pīchhe bhāgne wāle kā anjām maut hai.

20 Rab kajdiloñ se ghin khātā hai, wuh be'ilzām rāh par chalne wāloñ hī se ḡhush hotā hai.

21 Yaqīn karo, badkār sazā se nahīn bachegā jabki rāstbāzoñ ke farzand chhūṭ jāeñge.

22 Jis tarah suar kī thūthnī meñ sone kā chhallā khaṭaktā hai usī tarah ḡhūbsūrat aurat kī betamīzī khaṭaktī hai.

23 Allāh rāstbāzoñ kī ārzū achchhī chīzoñ se pūrī kartā hai, lekin us kā ḡhazab bedīnoñ kī ummīd par nāzil hotā hai.

24 Ek ādmī kī daulat meñ izāfā hotā hai, go wuh faiyāzdilī se taqsīm kartā hai. Dūsre kī ḡhurbat meñ izāfā hotā hai, go wuh had se zyādā kanjūs hai.

25 Faiyāzdil ḡhushhāl rahegā, jo dūsroñ ko taro-tāzā kare wuh ḡhud tāzādam rahegā.

26 Log gandum ke zakhīrā'andoz par lānat bhejte haiñ, lekin jo gandum ko bāzār meñ āne detā hai us ke sar par barkat ātī hai.

27 Jo bhalāī kī talāsh meñ rahe wuh Allāh kī manzūrī chāhtā hai, lekin jo burāī kī talāsh meñ rahe wuh ḡhud burāī ke phande meñ phañs jāegā.

28 Jo apnī daulat par bharosā rakhe wuh gir jāegā, lekin rāstbāz hare-bhare pattoñ kī tarah phaleñ-phūleñge.

29 Jo apne ghar meñ gaṛbaṛ paidā kare wuh mīrās meñ hawā hī pāegā. Ahmaq dānishmand kā naukar banegā.

30 Rāstbāz kā phal zindagī kā daraḡht hai, aur dānishmand ādmī jāneñ jītā hai.

31 Rāstbāz ko zamīn par hī ajr miltā hai. To phir bedīn aur gunāhgār sazā kyoñ na pāeñ?

12

¹ Jise ilm-o-irfān pyārā hai use tarbiyat bhī pyārī hai, jise nasīhat se nafrat hai wuh beaql hai.

² Rab achchhe ādmī se khush hotā hai jabki wuh sāzish karne wāle kō qusūrwar thahrātā hai.

³ Insān bedīnī kī buniyād par qāym nahīn rah saktā jabki rāstbāz kī jaṛeñ ukhārī nahīn jā saktīn.

⁴ Sughar bīwī apne shauhar kā tāj hai, lekin jo shauhar kī ruswāī kā bāis hai wuh us kī haḍḍiyon meñ saṛahaṭ kī mānind hai.

⁵ Rāstbāz ke khayālāt munsifānā haiñ jabki bedīnoñ ke mansūbe farebdeh haiñ.

⁶ Bedīnoñ ke alfāz logoñ ko qatl karne kī tāk meñ rahte haiñ jabki sīdhī rāh par chalne wāloñ kī bāteñ logoñ ko chhuṛā letī haiñ.

⁷ Bedīnoñ ko khāk meñ yon milāyā jātā hai ki un kā nām-o-nishān tak nahīn rahtā, lekin rāstbāz kā ghar qāym rahtā hai.

⁸ Kisī kī jitnī aql-o-samajh hai utnā hī log us kī tārif karte haiñ, lekin jis ke zahan meñ futūr hai use haqīr jānā jātā hai.

⁹ Nichle tabqe kā jo ādmī apnī zimmedāriyān adā kartā hai wuh us ādmī se kahīn behtar hai jo naḵhrā baghārtā hai go us ke pās roṭī bhī nahīn hai.

¹⁰ Rāstbāz apne maweshī kā bhī khayāl kartā hai jabki bedīn kā dil zālim hī zālim hai.

¹¹ Jo apnī zamīn kī khetibārī kare us ke pās kasrat kā khānā hogā, lekin jo fuzūl chīzoñ ke pīchhe paṛ jāe wuh nāsamajh hai.

12 Bedīn dūsroñ ko jāl meñ phañsāne se apnā dil bahlātā hai, lekin rāstbāz kī jaṛ phaldār hotī hai.

13 Sharīr apnī ḡhalat bātoñ ke jāl meñ ulajh jātā jabki rāstbāz musībat se bach jātā hai.

14 Insān apne muñh ke phal se ḡhūb ser ho jātā hai, aur jo kām us ke hāthoñ ne kiyā us kā ajr use zarūr milegā.

15 Ahmaq kī nazar meñ us kī apnī rāh ṭhīk hai, lekin dānishmand dūsroñ ke mashware par dhyān detā hai.

16 Ahmaq ek dam apnī nārāzī kā izhār kartā hai, lekin dānā apnī badnāmī chhupāe rakhtā hai.

17 Diyānatdār gawāh khule taur par sachchāi bayān kartā hai jabki jhūṭā gawāh dhokā hī dhokā pesh kartā hai.

18 Gappēñ hānkne wāle kī bāteñ talwār kī tarah zaḡhmī kar detī haiñ jabki dānishmand kī zabān shifā detī hai.

19 Sachche hoñṭ hameshā tak qāym rahte haiñ jabki jhūṭī zabān ek hī lamhe ke bād ḡhatm ho jātī hai.

20 Bure mañsūbe bāndhne wāle kā dil dhoke se bharā rahtā jabki salāmatī ke mashware dene wāle kā dil ḡhushī se chhalaktā hai.

21 Koī bhī āfat rāstbāz par nahīñ āegī jabki dukh taklīf bedīnoñ kā dāman kabhī nahīñ chhoṛegī.

22 Rab farebdeh hoñṭoñ se ḡhin khātā hai, lekin jo wafādārī se zindagī guzārte haiñ un se wuh ḡhush hotā hai.

²³ Samajhdār apnā ilm chhupāe rakhtā jabki ahmaq apne dil kī hamāqat buland āwāz se sab ko pesh kartā hai.

²⁴ Jis ke hāth mehnatī haiñ wuh hukūmat karegā, lekin jis ke hāth dhīle haiñ use begār meñ kām karnā paṛegā.

²⁵ Jis ke dil meñ pareshānī hai wuh dabā rahtā hai, lekin koī bhī achchhī bāt use khushī dilātī hai.

²⁶ Rāstbāz apnī charāgāh mālūm kar letā hai, lekin bedīnoñ kī rāh unheñ āwārā phirne detī hai.

²⁷ Dhīlā ādmī apnā shikār nahīñ pakaṛ saktā jabki mehnatī shaḡhs kasrat kā māl hāsil kar letā hai.

²⁸ Rāstī kī rāh meñ zindagī hai, lekin ghalat rāh maut tak pahuñchātī hai.

13

¹ Dānishmand beṭā apne bāp kī tarbiyat qabūl kartā hai, lekin tānāzan parwā hī nahīñ kartā agar koī use dānte.

² Insān apne muñh ke achchhe phal se khūb ser ho jātā hai, lekin bewafā ke dil meñ zulm kā lālch rahtā hai.

³ Jo apnī zabān qābū meñ rakhe wuh apnī zindagī mahfūz rakhtā hai, jo apnī zabān ko belagām chhoṛ de wuh tabāh ho jāegā.

⁴ Kāhil ādmī lālch kartā hai, lekin use kuchh nahīñ miltā jabki mehnatī shaḡhs kī ārzū pūri ho jātī hai.

⁵ Rāstbāz jhūṭ se nafrat kartā hai, lekin bedīn sharm aur ruswāi kā bāis hai.

6 Rāstī be'ilzām kī hifāzat kartī jabki bedīnī gunāhgār ko tabāh kar detī hai.

7 Kuchh log amīr kā rūp bhar kar phirte haiñ go gharīb haiñ. Dūsre gharīb kā rūp bhar kar phirte haiñ go amīrtarīn haiñ.

8 Kabhī amīr ko apnī jān chhuṛāne ke lie aisā tāwān denā paṛtā hai ki tamām daulat jātī rahtī hai, lekin gharīb kī jān is qism kī dhamkī se bachī rahtī hai.

9 Rāstbāz kī raushnī chamaktī rahtī * jabki bedīn kā charāgh bujh jātā hai.

10 Maḡhrūron meñ hameshā jhagaṛā hotā hai jabki dānishmand salāh-mashware ke mutābiq hī chalte haiñ.

11 Jaldbāzī se hāsīlshudā daulat jald hī khatm ho jātī hai jabki jo raftā raftā apnā māl jamā kare wuh use baṛhātā rahegā.

12 Jo ummīd waqt par pūrī na ho jāe wuh dil ko bīmār kar detī hai, lekin jo ārzū pūrī ho jāe wuh zindagī kā darakht hai.

13 Jo achchhī hidāyat ko haqīr jāne use nuqsān pahuñchegā, lekin jo hukm māne use ajr milegā.

14 Dānishmand kī hidāyat zindagī kā sar-chashmā hai jo insān ko mohlak phandoñ se bachāe rakhtī hai.

15 Achchhī samajh manzūrī atā kartī hai, lekin bewafā kī rāh abadī tabāhī kā bāis hai.

16 Zahīn har kām soch-samajhkar kartā, lekin ahmaq tamām nazonñ ke sāmne hī apnī hamāqat kī numāish kartā hai.

17 Bedīn qāsīd musībat meñ phañs jātā jabki wafādār qāsīd shifā kā bāis hai.

* 13:9 Lafzī tarjumā: khushī manātī.

18 Jo tarbiyat kī parwā na kare use ġhurbat aur sharmindagī hāsīl hogī, lekin jo dūsre kī nasīhat mān jāe us kā ehtirām kiyā jāegā.

19 Jo ārzū pūrī ho jāe wuh dil ko tar-o-tāzā kartī hai, lekin ahmaq burāī se dareġh karne se ghin khātā hai.

20 Jo dānishmandon ke sāth chale wuh khud dānishmand ho jāegā, lekin jo ahmaqon ke sāth chale use nuqsān pahuñchegā.

21 Musibat gunāhgār kā pīchhā kartī hai jabki rāstbāzon kā ajr khushhālī hai.

22 Nek admī ke beṭe aur pote us kī mīrās pāenġe, lekin gunāhgār kī daulat rāstbāz ke lie mahfūz rakhī jāegī.

23 Ġharīb kā khet kasrat kī fasleñ muhaiyā kar saktā hai, lekin jahān insāf nahīn wahān sab kuchh chhīn liyā jātā hai.

24 Jo apne beṭe ko tambīh nahīn kartā wuh us se nafrat kartā hai. Jo us se muhabbat rakhe wuh waqt par us kī tarbiyat kartā hai.

25 Rāstbāz jī bhar kar khānā khātā hai, lekin bedīn kā peṭ khālī rahtā hai.

14

1 Hikmat bībī apnā ghar tāmīr kartī hai, lekin hamāqat bībī apne hī hāthon se use ḡhā detī hai.

2 Jo sīdhī rāh par chaltā hai wuh Allāh kā khauf māntā hai, lekin jo ġhalat rāh par chaltā hai wuh use haqīr jāntā hai.

3 Ahmaq kī bāton se wuh ḡandā nikaltā hai jo use us ke takabbur kī sazā detā hai, lekin dānishmand ke honṭ use mahfūz rakhte haiñ.

4 Jahān bail nahīn wahān charnī ḳhālī rahtī hai, bail kī tāqat hī se kasrat kī fasleñ paidā hotī haiñ.

5 Wafādār gawāh jhūṭ nahīn boltā, lekin jhūṭe gawāh ke muñh se jhūṭ nikaltā hai.

6 Tānāzan hikmat ko ḍhūñḍtā hai, lekin befāydā. Samajhdār ke ilm meñ āsānī se izāfā hotā hai.

7 Ahmaq se dūr rah, kyonki tū us kī bātoñ meñ ilm nahīn pāegā.

8 Zahīn kī hikmat is meñ hai ki wuh soch-samajhkar apnī rāh par chale, lekin ahmaq kī hamāqat sarāsar dhokā hī hai.

9 Ahmaq apne qusūr kā mazāq uṛāte haiñ, lekin sīdhī rāh par chalne wāle Rab ko manzūr haiñ.

10 Har dil kī apnī hī talkhī hotī hai jis se sirf wuhī wāqif hai, aur us kī ḳhushī meñ bhī koī aur sharīk nahīn ho saktā.

11 Bedīn kā ghar tabāh ho jāegā, lekin sīdhī rāh par chalne wāle kā ḳhaimā phale phūlegā.

12 Aisī rāh bhī hotī hai jo deḳhne meñ ṭhīk to lagtī hai go us kā anjām maut hai.

13 Dil hañste waqt bhī ranjīdā ho saktā hai, aur ḳhushī ke iḳhtitām par dukh hī bāqī rah jātā hai.

14 Jis kā dil bewafā hai wuh jī bhar kar apne chāl-chalan kā karwā phal khāegā jabki nek ādmī apne āmāl ke miṭhe phal se ser ho jāegā.

15 Sādālah har ek kī bāt mān letā hai jabki zahīn ādmī apnā har qadam soch-samajhkar uṭhātā hai.

16 Dānishmand ḍarte ḍarte ḡhalat kāṃ se dareḡh kartā hai, lekin ahmaq ḡhudetimād hai aur ek dam mushta'il ho jātā hai.

17 Ḡhusilā ādmī ahmaqānā harkateñ kartā hai, aur log sāzishī shaḡhs se nafrat karte haiñ.

18 Sādālah mīrās meñ hamāqat pātā hai jabki zahīn ādmī kā sar ilm ke tāj se ārāstā rahtā hai.

19 Sharīroñ ko nekoñ ke sāmne jhuknā paṛegā, aur bedīnoñ ko rāstbāz ke darwāze par aundhe muñh honā paṛegā.

20 Ḡharīb ke hamsāe bhī us se nafrat karte haiñ jabki amīr ke beshumār dost hote haiñ.

21 Jo apne paṛosī ko haqīr jāne wuh gunāh kartā hai. Mubārak hai wuh jo zarūratmand par tars khātā hai.

22 Bure mansūbe bāndhne wāle sab āwārā phirte haiñ. Lekin achche mansūbe bāndhne wāle shafqat aur wafā pāeñge.

23 Mehnat-mashaqqat karne meñ hameshā fāydā hotā hai, jabki ḡhālī bāteñ karne se log ḡharīb ho jāte haiñ.

24 Dānishmandoñ kā ajr daulat kā tāj hai jabki ahmaqoñ kā ajr hamāqat hī hai.

25 Sachchā gawāh jāneñ bachātā hai jabki jhūṭā gawāh farebdeh hai.

26 Jo Rab kā ḡhauf māne us ke pās mahfūz qīlā hai jis meñ us kī aulād bhī panāh le saktī hai.

27 Rab kā ḡhauf zindagī kā sarchashmā hai jo insān ko mohlak phandoñ se bachāe rakhtā hai.

28 Jitnī ābādī mulk meñ hai utnī hī bādshāh kī shān-o-shaukat hai. Riāyā kī kamī hukmrān ke tanazzul kā bāis hai.

²⁹ Tahammul karne wālā baṛī samajhdārī kā mālik hai, lekin ḡhusilā ādmī apnī hamāqat kā izhār kartā hai.

³⁰ Pursukūn dil jism ko zindagī dilātā jabki hasad haḍḍiyon ko galne detā hai.

³¹ Jo pasthāl par zulm kare wuh us ke Ḳhāliq kī tahqīr kartā hai jabki jo zarūratmand par tars khāe wuh Allāh kā ehtirām kartā hai.

³² Bedīn kī burāī use ḡhāk meñ milā detī hai, lekin rāstbāz marte waqt bhī Allāh meñ panāh letā hai.

³³ Hikmat samajhdār ke dil meñ ārām kartī hai, aur wuh ahmaqon ke darmiyān bhī zāhir ho jātī hai.

³⁴ Rāstī se har qaum sarfarāz hotī hai jabki ḡunāh se ummateñ ruswā ho jātī haiñ.

³⁵ Bādshāh dānishmand mulāzim se ḡhush hotā hai, lekin sharmnāk kām karne wālā mulāzim us ke ḡhusse kā nishānā ban jātā hai.

15

¹ Narm jawāb ḡhussā ṭhandā kartā, lekin tursh bāt taish dilātī hai.

² Dānishmandon kī zabān ilm-o-irfān phailātī hai jabki ahmaq kā muñh hamāqat kā zor se ubalne wālā chashmā hai.

³ Rab kī ānkheñ har jagah maujūd haiñ, wuh bure aur bhale sab par dhyān detī haiñ.

⁴ Narm zabān zindagī kā daraḡht hai jabki farebdeh zabān shikastādil kar detī hai.

⁵ Ahmaq apne bāp kī tarbiyat ko haqīr jāntā hai, lekin jo nasīhat māne wuh dānishmand hai.

⁶ Rāstbāz ke ghar meñ baṛā ḵhazānā hotā hai, lekin jo kuchh bedīn hāsīl kartā hai wuh tabāhī kā bāis hai.

⁷ Dānishmandoñ ke hoñṭ ilm-o-irfān kā bīj bikher dete haiñ, lekin ahmaqoñ kā dil aisā nahīñ kartā.

⁸ Rab bedīnoñ kī qurbānī se ghin khātā, lekin sīdhī rāh par chalne wāloñ kī duā se ḵhush hotā hai.

⁹ Rab bedīn kī rāh se ghin khātā, lekin rāstī kā pīchhā karne wāle se pyār kartā hai.

¹⁰ Jo sahīh rāh ko tark kare us kī saḵht tādīb kī jāegī, jo nasīhat se nafrat kare wuh mar jāegā.

¹¹ Pātāl aur ālam-e-arwāh Rab ko sāf nazar āte haiñ. To phir insānoñ ke dil use kyon na sāf dikhāi deñ?

¹² Tānāzan ko dūsroñ kī nasīhat pasand nahīñ ātī, is lie wuh dānishmandoñ ke pās nahīñ jātā.

¹³ Jis kā dil ḵhush hai us kā chehrā khulā rahtā hai, lekin jis kā dil pareshān hai us kī rūh shikastā rahtī hai.

¹⁴ Samajhdār kā dil ilm-o-irfān kī talāsh meñ rahtā, lekin ahmaq hamāqat kī charāgāh meñ chartā rahtā hai.

¹⁵ Musībatzadā ke tamām din bure haiñ, lekin jis kā dil ḵhush hai wuh rozānā jashn manātā hai.

¹⁶ Jo gharīb Rab kā ḵhauf māntā hai us kā hāl us karoṛpati se kahīñ behtar hai jo baṛī bechainī se zindagī guzārtā hai.

¹⁷ Jahāñ muhabbat hai wahāñ sabzī kā sālān bahut hai, jahāñ nafrat hai wahāñ moṭe-tāze bachhre kī ziyāfat bhī befāyda hai.

18 Ġhusīlā ādmī jhagaṛe chhertā rahtā jabki tahammul karne wālā logoñ ke ġhusse ko ṭhandā kar detā hai.

19 Kāhil kā rāstā kāñṭedār bāṛ kī mānind hai, lekin diyānatdāroñ kī rāh pakkī saṛak hī hai.

20 Dānishmand beṭā apne bāp ke lie ḳhushī kā bāis hai, lekin ahmaq apnī māñ ko haqīr jāntā hai.

21 Nāsamajh ādmī hamāqat se lutfandoz hotā, lekin samajhdār ādmī sīdhī rāh par chaltā hai.

22 Jahāñ salāh-mashwarā nahīñ hotā wahāñ mansūbe nākām rah jāte haiñ, jahāñ bahut-se mushīr hote haiñ wahāñ kāmyābī hotī hai.

23 Insān mauzūñ jawāb dene se ḳhush ho jātā hai, waqt par munāsib bāt kitnī achchhī hotī hai.

24 Zindagī kī rāh chaṛhtī rahtī hai tāki samajhdār us par chalte hue Pātāl meñ utarne se bach jāe.

25 Rab mutakabbir kā ghar ḍhā detā, lekin bewā kī zamīn kī hudūd mahfūz rakhtā hai.

26 Rab bure mansūboñ se ghīñ khātā hai, aur mehrbān alfāz us ke nazdīk pāk haiñ.

27 Jo nājāyz nafā kamāe wuh apne ghar par āfat lātā hai, lekin jo rishwat se nafrat rakhe wuh jītā rahegā.

28 Rāstbāz kā dil soch-samajhkar jawāb detā hai, lekin bedīn kā muñh zor se ubalne wālā chashmā hai jis se burī bāteñ nikaltī rahtī haiñ.

29 Rab bedīnoñ se dūr rahtā, lekin rāstbāz kī duā suntā hai.

30 Chamaktī āñkheñ dil ko ḳhushī dilātī haiñ, achchhī ḳhabar pūre jism ko tar-o-tāzā kar detī hai.

³¹ Jo zindagībaḡhsh nasīhat par dhyān de wuh dānishmandoṅ ke darmiyān hī sukūnat karegā.

³² Jo tarbiyat kī parwā na kare wuh apne āp ko haqīr jāntā hai, lekin jo nasīhat par dhyān de us kī samajh meṅ izāfā hotā hai.

³³ Rab kā ḡhauf hī wuh tarbiyat hai jis se insān hikmat sīkhtā hai. Pahle farotanī apnā le, kyoṅki yihī izzat pāne kā pahlā qadam hai.

16

¹ Insān dil meṅ mansūbe bāndhtā hai, lekin zabān kā jawāb Rab kī taraf se ātā hai.

² Insān kī nazar meṅ us kī tamām rāheṅ pāk-sāf haiṅ, lekin Rab hī rūhoṅ kī jānch-paṛtāl kartā hai.

³ Jo kuchh bhī tū karnā chāhe use Rab ke sapurd kar. Tab hī tere mansūbe kāmyāb hoṅge.

⁴ Rab ne sab kuchh apne hī maqāsīd pūre karne ke lie banāyā hai. Wuh dīn bhī pahle se muqarrar hai jab bedīn par āfat āegī.

⁵ Rab har maḡhrūr dil se ghīn khātā hai. Yaqīnan wuh sazā se nahīn bachegā.

⁶ Shafqat aur wafādārī gunāh kā kaffārā detī haiṅ. Rab kā ḡhauf mānane se insān burāī se dūr rahtā hai.

⁷ Agar Rab kisī insān kī rāhoṅ se ḡhush ho to wuh us ke dushmanoṅ ko bhī us se sulah karāne detā hai.

⁸ Insāf se thoṛā-bahut kamānā nāinsāfī se bahut daulat jamā karne se kahīn behtar hai.

⁹ Insān apne dil meṅ mansūbe bāndhtā rahtā hai, lekin Rab hī muqarrar kartā hai ki wuh āḡhirkār kis rāh par chal paṛe.

10 Bādshāh ke hoñṭ goyā ilāhī faisle pesh karte haiñ, us kā muñh adālat karte waqt bewafā nahīñ hotā.

11 Rab durust tarāzū kā mālik hai, usī ne tamām bāṭoñ kā intazām qāym kiya.

12 Bādshāh bedīnī se ghīn khātā hai, kyoñki us kā taḡht rāstbāzī kī buniyād par mazbūt rahtā hai.

13 Bādshāh rāstbāz hoñṭoñ se ḡhush hotā aur sāf bāt karne wāle se muhabbat rakhtā hai.

14 Bādshāh kā ḡhussā maut kā peshḡhaimā hai, lekin dānishmand use ṡhandā karne ke tariḡe jāntā hai.

15 Jab bādshāh kā chehrā khil uṡhe to matlab zindagī hai. Us kī manzūrī mausam-e-bahār ke tar-o-tāzā karne wāle bādāl kī mānind hai.

16 Hikmat kā husūl sone se kahīñ behtar aur samajh pānā chāñdī se kahīñ baḡh kar hai.

17 Diyānatdār kī mazbūt rāh bure kām se dūr rahtī hai, jo apnī rāh kī pahrādārī kare wuh apnī jān bachāe rakhtā hai.

18 Tabāhī se pahle ḡhurūr aur girne se pahle takabbur ātā hai.

19 Farotanī se zarūratmandoñ ke darmiyān basnā ḡhamandiyon ke lūṡe hue māl meñ sharīk hone se kahīñ behtar hai.

20 Jo kalām par dhyān de wuh ḡhushhāl hogā, mubārak hai wuh jo Rab par bharosā rakhe.

21 Jo dil se dānishmand hai use samajhdār qarār diyā jātā hai, aur miṡhe alfāz tālīm meñ izāfā karte haiñ.

22 Fahm apne mālik ke lie zindagī kā sar-chashmā hai, lekin ahmaq kī apnī hī hamāqat use sazā detī hai.

23 Dānishmand kā dil samajh kī bāteñ zabān par lātā aur tālīm dene meñ hoñṭoñ kā sahārā bantā hai.

24 Mehrbān alfāz k̄hālīs shahd haiñ, wuh jān ke lie shirīñ aur pūre jism ko tar-o-tāzā kar dete haiñ.

25 Aisī rāh bhī hotī hai jo dekhne meñ to ṭhīk lagṭī hai go us kā anjām maut hai.

26 Mazdūr kā k̄hālī peṭ use kām karne par majbūr kartā, us kī bhūk use hāñktī rahtī hai.

27 Sharīr kured kured kar ḡhalat kām nikāl letā, us ke hoñṭoñ par jhulsāne wālī āg rahtī hai.

28 Kajrau ādmī jhagaṛe chheṛtā rahtā, aur tohmat lagāne wālā dilī dostoñ meñ bhī raḡhnā ḡaltā hai.

29 Zālim apne paṛosī ko warḡhalā kar ḡhalat rāh par le jātā hai.

30 Jo āñkh māre wuh ḡhalat mansūbe bāndh rahā hai, jo apne hoñṭ chabāe wuh ḡhalat kām karne par tulā huā hai.

31 Safed bāl ek shāñdār tāj haiñ jo rāstbāz zindagī guzārne se hāsil hote haiñ.

32 Tahammul karne wālā sūrme se sabqat letā hai, jo apne āp ko qābū meñ rakhe wuh shahr ko shikast dene wāle se bartar hai.

33 Insān to qurā ḡaltā hai, lekin us kā har faislā Rab kī taraf se hai.

17

1 Jis ghar meñ roṭī kā bāsī ṭukṛā sukūn ke sāth khāyā jāe wuh us ghar se kahīñ behtar hai jis meñ laṛāī-jhagaṛā hai, k̄hāh us meñ kitnī shāñdār ziyāfat kyoñ na ho rahī ho.

2 Samajhdār mulāzim mālik ke us beṭe par qābū pāegā jo sharm kā bāis hai, aur jab bhāiyōn meñ maurūsī milkiyat taqsīm kī jāe to use bhī hissā milegā.

3 Sonā-chāndī kuṭhālī meñ pighlā kar pāk-sāf kī jātī hai, lekin Rab hī dil kī jāñch-ṗartāl kartā hai.

4 Badkār sharīr hoñṭōñ par dhyān aur dhokebāz tabāhkun zabān par tawajjuh detā hai.

5 Jo ḡharīb kā mazāq urāe wuh us ke Ḳhāliq kī taḥqīr kartā hai, jo dūsre kī musībat dekh kar ḡhush ho jāe wuh sazā se nahīñ bachegā.

6 Pote būrhoñ kā tāj aur wālidain apne bachchoñ ke zewar haiñ.

7 Ahmaq ke lie baṗī baṗī bāteñ karnā mauzūn nahīñ, lekin sharīf hoñṭōñ par fareb kahīñ zyādā ḡhairmunāsib hai.

8 Rishwat dene wāle kī nazar meñ rishwat jādū kī mānind hai. Jis darwāze par bhī khaṭkhaṭāe wuh khul jātā hai.

9 Jo dūsre kī ḡhaltī ko darguzar kare wuh muhabbat ko faroḡh detā hai, lekin jo māzī kī ḡhaltiyān dohrātā rahe wuh qarībī dostoñ meñ nifāq paidā kartā hai.

10 Agar samajhdār ko ḡāñṭā jāe to wuh ḡhūb sikh letā hai, lekin agar ahmaq ko sau bār mārā jāe to bhī wuh itnā nahīñ sikhṭā.

11 Sharīr sarkashī par tulā rahtā hai, lekin us ke ḡhilāf zālim ḡāsīd bhejā jāegā.

12 Jo ahmaq apnī hamāqat meñ uljhā huā ho us se dareḡh kar, kyoñki us se milne se behtar yih hai ki terā us rīchhnī se wāstā ṗare jis ke bachche us se chhīn lie gae hoñ.

13 Jo bhalāi ke ewaz burāi kare us ke ghar se burāi kabhī dūr nahīn hogī.

14 Laṛāi-jhagarā chhernā band meñ raḡhnā ḡalne ke barābar hai. Is se pahle ki muḡad-damābāzī shurū ho us se bāz ā.

15 Jo bedīn ko beḡusūr aur rāstbāz ko mujrim ṡhahrāe us se Rab ḡhin khātā hai.

16 Ahmaq ke hāth meñ poison kā kyā fāyḡdā hai? Kyā wuh hikmat ḡharīd saktā hai jabki us meñ aḡl nahīn? Hargiz nahīn!

17 Paṛosī wuh hai jo har waḡt muhabbat rakhtā hai, bhāi wuh hai jo musībat meñ sahārā dene ke lie paidā huā hai.

18 Jo hāth milā kar apne paṛosī kā zāmin hone kā wādā kare wuh nāsamajh hai.

19 Jo laṛāi-jhagarē se muhabbat rakhe wuh ḡnāh se muhabbat rakhtā hai, jo apnā darwāzā had se zyādā barā banāe wuh tabāhī ko dāḡhil hone kī dāwat detā hai.

20 Jis kā dil ṡeṛhā hai wuh ḡhushhālī nahīn pāegā, aur jis kī zabān chālāk hai wuh musībat meñ ulajh jāegā.

21 Jis ke hān ahmaq beṡā paidā ho jāe use dukh pahuñchtā hai, aur aḡl se ḡhālī beṡā bāp ke lie ḡhushī kā bāis nahīn hotā.

22 ḡhushbāsh dil pūre jism ko shifā detā hai, lekin shikastā rūh haḡḡiyon ko ḡhushk kar detī hai.

23 Bedīn chupke se rishwat le kar insāf kī rāhon ko bigār detā hai.

24 Samajhdār apnī nazar ke sāmne hikmat rakhtā hai, lekin ahmaq kī nazareñ duniyā kī intahā tak āwārā phirtī haiñ.

25 Ahmaq beṭā bāp ke lie ranj kā bāis aur mān ke lie talḵhī kā sabab hai.

26 Bequsūr par jurmānā lagānā ḡhalat hai, aur sharīf ko us kī diyānatdārī ke sabab se koṛe lagānā burā hai.

27 Jo apnī zabān ko qābū meñ rakhe wuh ilm-o-irfān kā mālik hai, jo ṭhanḍe dil se bāt kare wuh samajhdār hai.

28 Agar ahmaq ḵhāmosh rahe to wuh bhī dānishmand lagtā hai. Jab tak wuh bāt na kare log use samajhdār qarār dete haiñ.

18

1 Jo dūsroñ se alag ho jāe wuh apne zātī maqāsīd pūre karnā chāhtā aur samajh kī har bāt par jhagaṛne lagtā hai.

2 Ahmaq samajh se lutfandoz nahīn hotā balki sirf apne dil kī bāteñ dūsroñ par zāhir karne se.

3 Jahān bedīn āe wahān hiqārat bhī ā maujūd hotī, aur jahān ruswāī ho wahān tānāzanī bhī hotī hai.

4 Insān ke alfāz gahrā pānī haiñ, hikmat kā sarchashmā bahtī huī nadī hai.

5 Bedīn kī jānībdārī karke rāstbāz kā haq mārñā ḡhalat hai.

6 Ahmaq ke hoñṭ laṛāī-jhagaṛā paidā karte haiñ, us kā muñh zor se piṭāī kā mutālabā kartā hai.

7 Ahmaq kā muñh us kī tabāhī kā bāis hai, us ke hoñṭ aisā phandā haiñ jis meñ us kī apnī jān ulajh jātī hai.

8 Tohmat lagāne wāle kī bāteñ lazīz khāne ke luqmon kī mānind haiñ, wuh dil kī tah tak utar jātī haiñ.

9 Jo apne kām meñ zarā bhī dhīlā ho jāe, use yād rahe ki dhīlepan kā bhāī tabāhī hai.

10 Rab kā nām mazbūt burj hai jis meñ rāstbāz bhāg kar mahfūz rahtā hai.

11 Amīr samajhtā hai ki merī daulat merā qilāband shahr aur merī ūnchī chārdīwārī hai jis meñ maiñ mahfūz hūñ.

12 Tabāh hone se pahle insān kā dil maḡhrūr ho jātā hai, izzat milne se pahle lāzim hai ki wuh farotan ho jāe.

13 Dūsre kī bāt sunane se pahle jawāb denā hamāqat hai. Jo aisā kare us kī ruswāī ho jāegī.

14 Bīmār hote waqt insān kī rūh jism kī parwarish kartī hai, lekin agar rūh shikastā ho to phir kaun us ko sahārā degā?

15 Samajhdār kā dil ilm apnātā aur dānishmand kā kān irfān kā khoj lagātā rahtā hai.

16 Tohfā rāstā khol kar dene wāle ko baṛoñ tak pahuñchā detā hai.

17 Jo adālat meñ pahle apnā mauqif pesh kare wuh us waqt tak haq bajānib lagtā hai jab tak dūsra fariq sāmne ā kar us kī har bāt kī tahqīq na kare.

18 Qurā ḍalne se jhagaṛe khatm ho jāte aur baṛoñ kā ek dūsre se laṛne kā khatrā dūr ho jātā hai.

19 Jis bhāī ko ek dafā māyūs kar diyā jāe use dubārā jīt lenā qilāband shahr par fatah pāne

se zyādā dushwār hai. Jhagare hal karnā burj ke kunduḍe toṛne kī tarah mushkil hai.

²⁰ Insān apne muñh ke phal se ser ho jāegā, wuh apne hoñṭoñ kī paidāwār ko jī bhar kar khāegā.

²¹ Zabān kā zindagī aur maut par iḳhtiyār hai, jo use pyār kare wuh us kā phal bhī khāegā.

²² Jise bīwī milī use achchhī nemat milī, aur use Rab kī manzūrī hāsil huī.

²³ Gharīb minnat karte karte apnā muāmālā pesh kartā hai, lekin amīr kā jawāb saḳht hotā hai.

²⁴ Kāi dost tujhe tabāh karte haiñ, lekin aise bhī haiñ jo tujh se bhāi se zyādā lipṭe rahte haiñ.

19

¹ Jo gharīb be'ilzām zindagī guzāre wuh ṭeṛhī bāteñ karne wāle ahmaq se kahīñ behtar hai.

² Agar ilm sāth na ho to sargarmī kā koī fāyda nahīñ. Jaldbāz ghalat rāh par ātā rahtā hai.

³ Go insān kī apnī hamāqat use bhaṭkā detī hai to bhī us kā dil Rab se nārāz hotā hai.

⁴ Daulatmand ke dostoñ meñ izāfā hotā hai, lekin gharīb kā ek dost bhī us se alag ho jātā hai.

⁵ Jhūṭā gawāh sazā se nahīñ bachegā, jo jhūṭī gawāhī de us kī jān nahīñ chhūṭegī.

⁶ Muta'addid log baṛe ādmī kī ḳhushāmad karte haiñ, aur har ek us ādmī kā dost hai jo tohṭe detā hai.

⁷ Gharīb ke tamām bhāi us se nafrat karte haiñ, to phir us ke dost us se kyoñ dūr na raheñ. Wuh bāteñ karte karte un kā pīchhā kartā hai, lekin wuh ghāyb ho jāte haiñ.

⁸ Jo hikmat apnā le wuh apnī jān se muhabbat rakhtā hai, jo samajh kī parwarish kare use kāmyābī hogī.

⁹ Jhūṭā gawāh sazā se nahīn bachegā, jhūṭī gawāhī dene wālā tabāh ho jāegā.

¹⁰ Ahmaq ke lie aish-o-ishrat se zindagī guzārṇā mauzūn nahīn, lekin ḡhulām kī hukmrānoṅ par hukūmat kahīn zyādā ḡhairmunāsib hai.

¹¹ Insān kī hikmat use tahammul sikhātī hai, aur dūsroṅ ke jarāym se darguzar karnā us kā fakhr hai.

¹² Bādshāh kā taish jawān sherbabar kī dahāroṅ kī mānind hai jabki us kī manzūrī ḡhās par shabnam kī tarah tar-o-tāzā kartī hai.

¹³ Ahmaq beṭā bāp kī tabāhī aur jhagaṛālū bīwī musalsal ṭapakne wālī chhat hai.

¹⁴ Maurūsī ghar aur milkiyat bāpdādā kī taraf se miltī hai, lekin samajhdār bīwī Rab kī taraf se hai.

¹⁵ Sust hone se insān gahrī nīnd so jātā hai, lekin ḡhīlā shaḡhs bhūke maregā.

¹⁶ Jo wafādārī se hukm par amal kare wuh apnī jān mahfūz rakhtā hai, lekin jo apnī rāhoṅ kī parwā na kare wuh mar jāegā.

¹⁷ Jo ḡharīb par mehrbānī kare wuh Rab ko udhār detā hai, wuhī use ajr degā.

¹⁸ Jab tak ummīd kī kiran bāqī ho apne beṭe kī tāḡīb kar, lekin itne josh meṅ na ā ki wuh mar jāe.

¹⁹ Jo had se zyādā taish meṅ āe use jurmānā denā paregā. Use bachāne kī koshish mat kar warnā us kā taish aur baṛhegā.

²⁰ Achchhā mashwarā apnā aur tarbiyat qabūl kar tāki āindā dānishmand ho.

²¹ Insān dil meñ muta'addid mansūbe bāndhtā rahtā hai, lekin Rab kā irādā hameshā pūrā ho jātā hai.

²² Insān kā lālach us kī ruswāī kā bāis hai, aur gharīb daroghgo se behtar hai.

²³ Rab kā khauf zindagī kā mambā hai. Ḳhudātars ādmī ser ho kar sukūn se so jātā aur musibat se mahfūz rahtā hai.

²⁴ Kāhil apnā hāth khāne ke bartan meñ ḍāl kar use muñh tak nahīn lā saktā.

²⁵ Tānāzan ko mār to sādālah sabaq sikhagā, samajhdār ko ḍānt to us ke ilm meñ izāfā hogā.

²⁶ Jo apne bāp par zulm kare aur apnī mān ko nikāl de wuh wālidain ke lie sharm aur ruswāī kā bāis hai.

²⁷ Mere beṭe, tarbiyat par dhyān dene se bāz na ā, warnā tū ilm-o-irfān kī rāh se bhaṭak jāegā.

²⁸ Sharīr gawāh insāf kā mazāq uṛātā hai, aur bedīn kā muñh āfat kī khabreñ phailātā hai.

²⁹ Tānāzan ke lie sazā aur ahmaq kī pīṭh ke lie koṛā taiyār hai.

20

¹ Mai tānāzan kā bāp aur sharāb shor-sharābā kī mān hai. Jo yih pī pī kar ḍagmagāne lage wuh dānishmand nahīn.

² Bādshāh kā qahr jawān sherbabar kī dahāron kī mānind hai, jo use taish dilāe wuh apnī jān par kheltā hai.

³ Larāī-jhagaṛe se bāz rahnā izzat kā turrā-e-imtiyāz hai jabki har ahmaq jhagaṛne ke lie taiyār rahtā hai.

⁴ Kāhil waqt par hal nahīn chalātā, chunānche jab wuh fasāl pakte waqt apne khet par nigāh kare to kuchh nazar nahīn āegā.

⁵ Insān ke dil kā mansūbā gahre pānī kī mānind hai, lekin samajhdār admī use nikāl kar amal meñ lātā hai.

⁶ Bahut-se log apnī wafādārī par faḡhr karte haiñ, lekin qābil-e-etamād shaḡhs kahān pāyā jātā hai?

⁷ Jo rāstbāz be'ilzām zindagī guzāre us kī aulād mubārak hai.

⁸ Jab bādshāh taḡht-e-adālat par baiṡh jāe to wuh apnī āñkhoñ se sab kuchh chhānbīn kar har ḡhalat bāt ek taraf kar letā hai.

⁹ Kaun kah saktā hai, “Maiñ ne apne dil ko pāk-sāf kar rakhā hai, maiñ apne gunāh se pāk ho gayā hūñ”?

¹⁰ Ḡhalat bāt aur ḡhalat paimāish, Rab donoñ se ḡhin khātā hai.

¹¹ Laṛke kā kirdār us ke sulūk se mālūm hotā hai. Is se patā chaltā hai ki us kā chāl-chalan pāk aur rāst hai yā nahīn.

¹² Sunane wāle kān aur deḡhne wālī āñkheñ donoñ hī Rab ne banāī haiñ.

¹³ Nīnd ko pyār na kar warnā ḡharīb ho jāegā. Apnī āñkhoñ ko khulā rakh to jī bhar kar khānā khāegā.

¹⁴ Gāhak dukāndār se kahtā hai, “Yih kaisī nāqīs chīz hai!” Lekin phir jā kar dūsroñ ke sāmne apne saude par sheḡhī märtā hai.

¹⁵ Sonā aur kasrat ke motī pāe jā sakte haiñ, lekin samajhdār hoñṡ un se kahīñ zyādā qīmtī haiñ.

16 Zamānat kā wuh libās wāpas na kar jo kisī ne pardesī kā zāmin ban kar diyā hai. Agar wuh ajnabī kā zāmin ho to us zamānat par zarūr qabzā kar jo us ne dī thī.

17 Dhoke se hāsīl kī huī roṭī ādmī ko mīṭhī lagṭī hai, lekin us kā anjām kankaron se bharā muñh hai.

18 Maṅsūbe salāh-mashware se mazbūt ho jāte haiñ, aur jang karne se pahle dūsron kī hidāyāt par dhyān de.

19 Agar tū buhtān lagāne wāle ko hamrāz banāe to wuh idhar-udhar phir kar bāt phailāegā. Chunāñche bātūnī se gurez kar.

20 Jo apne bāp yā māñ par lānat kare us kā charāgh ghane andhere meñ bujh jāegā.

21 Jo mīrās shurū meñ baṛī jaldī se mil jāe wuh ākḥir meñ barkat kā bāis nahīñ hogī.

22 Mat kahnā, “Maiñ ghalat kām kā intaqām lūngā.” Rab ke intazār meñ rah to wuhī terī madad karegā.

23 Rab jhūṭe bāṭon se ghin khātā hai, aur ghalat tarāzū use achchhā nahīñ lagṭā.

24 Rab har ek ke qadam muqarrar kartā hai. To phir insān kis tarāh apnī rāh samajh saktā hai?

25 Insān apne lie phandā taiyār kartā hai jab wuh jaldbāzī se mannat māntā aur bād meñ hī mannat ke natāyij par ghaur karne lagṭā hai.

26 Dānishmand bādshāh bedīnon ko chhān chhān kar uṛā letā hai, hāñ wuh gāhne kā ālā hī un par se guzarne detā hai.

27 Ādamzād kī rūh Rab kā charāgh hai jo insān ke bātin kī tah tak sab kuchh kī tahqīq kartā hai.

28 Shafqat aur wafā bādshāh ko mahfūz rakhtī haiñ, shafqat se wuh apnā taḡht mustahkam kar letā hai.

29 Naujawānoñ kā faḡhr un kī tāqat aur buzurgoñ kī shān un ke safed bāl haiñ.

30 Zaḡhm aur choṡeñ burāī ko dūr kar detī haiñ, zarbeñ bātin kī tah tak sab kuchh sāf kar detī haiñ.

21

1 Bādshāh kā dil Rab ke hāth meñ nahar kī mānind hai. Wuh jidhar chāhe us kā ruḡh pher detā hai.

2 Har ādmī kī rāh us kī apnī nazar meñ ṡhīk lagtī hai, lekin Rab hī diloñ kī jāñch-ṡaṡtāl kartā hai.

3 Rāstbāzī aur insāf karnā Rab ko zabah kī qurbāniyoñ se kahīñ zyādā pasand hai.

4 Maḡhrūr āñkheñ aur mutakabbir dil jo bedīnoñ kā charāḡh haiñ gunāh haiñ.

5 Mehnatī shaḡhs ke mansūbe nafā kā bāis haiñ, lekin jaldbāzī ḡhurbat tak pahuñchā detī hai.

6 Farebdeh zabān se jamā kiyā huā ḡhazānā bikhar jāne wālā dhuāñ aur mohlak phandā hai.

7 Bedīnoñ kā zulm hī unheñ ḡhasiṡ kar le jātā hai, kyoñki wuh insāf karne se inkār karte haiñ.

8 Qusūrwar kī rāh pechdār hai jabki pāk shaḡhs sīdhī rāh par chaltā hai.

9 Jhagaṡālū bīwī ke sāth ek hī ghar meñ rahne kī nisbat chhat ke kisī kone meñ guzārā karnā behtar hai.

10 Bedīn ḡhalat kām karne ke lālch meñ rahtā hai aur apne kisī bhī ṡaṡosī par tars nahīñ khātā.

11 Tānāzan par jurmānā lagā to sādālah sabaq sikhegā, dānishmand ko tālīm de to us ke ilm meñ izāfā hogā.

12 Allāh jo rāst hai bedīn ke ghar ko dhyān meñ rakhtā hai, wuhī bedīn ko ḡhāk meñ milā detā hai.

13 Jo kān meñ unglī ḡāl kar ḡharīb kī madad ke lie chīkheñ nahīn suntā wuh bhī ek din chīkheñ māregā, aur us kī bhī sunī nahīn jāegī.

14 Poshīdagī meñ silā dene se dūsre kā ḡhussā ṡhandā ho jātā, kisī kī jeb garm karne se us kā saḡht taish dūr ho jātā hai.

15 Jab insāf kiyā jāe to rāstbāz ḡhush ho jātā, lekin badkār dahshat khāne lagtā hai.

16 Jo samajh kī rāh se bhaṡak jāe wuh ek din murdoñ kī jamāt meñ ārām karegā.

17 Jo aish-o-ishrat kī zindagī pasand kare wuh ḡharīb ho jāegā, jise mai aur tel pyārā ho wuh amīr nahīn ho jāegā.

18 Jab rāstbāz kā fidyā denā hai to bedīn ko diyā jāegā, aur diyānatdār kī jagah bewafā ko diyā jāegā.

19 Jhagarālū aur tang karne wālī biwī ke sāth basne kī nisbat registān meñ guzārā karnā behtar hai.

20 Dānishmand ke ghar meñ umdā ḡhazānā aur tel hotā hai, lekin ahmaq apnā sārā māl harap kar letā hai.

21 Jo insāf aur shafqat kā tāqqub kartā rahe wuh zindagī, rāstī aur izzat pāegā.

22 Dānishmand ādmī tāqatwar faujiyoñ ke shahr par hamlā karke wuh qilābandī ḡhā detā hai jis par un kā pūrā etamād thā.

²³ Jo apne muñh aur zabān kī pahrādārī kare wuh apnī jān ko musībat se bachāe rakhtā hai.

²⁴ Maḡhrūr aur ghamandī kā nām ‘Tānāzan’ hai, har kām wuh behad takabbur ke sāth kartā hai.

²⁵ Kāhil kā lālach use maut ke ghāṭ utār detā hai, kyōnki us ke hāth kām karne se inkār karte haiñ.

²⁶ Lālchī pūrā din lālach kartā rahtā hai, lekin rāstbāz faiyāzdilī se detā hai.

²⁷ Bedīnoñ kī qurbānī qābil-e-ghin hai, ḡhāskar jab use bure maqsad se pesh kiyā jāe.

²⁸ Jhūṭā gawāh tabāh ho jāegā, lekin jo dūsre kī dhyān se sune us kī bāt hameshā tak qāym rahegī.

²⁹ Bedīn ādmī gustāḡh andāz se pesh ātā hai, lekin sīdhī rāh par chalne wālā soch-samajhkar apnī rāh par chaltā hai.

³⁰ Kisī kī bhī hikmat, samajh yā mansūbā Rab kā sāmna nahīn kar saktā.

³¹ Ghōṛe ko jang ke din ke lie taiyār to kiyā jātā hai, lekin fatah Rab ke hāth meñ hai.

22

¹ Nek nām baṛī daulat se qīmtī, aur manzūr-e-nazar honā sone-chāndī se behtar hai.

² Amīr aur ḡharīb ek dūsre se milte julte haiñ, Rab un sab kā Ḳhāliq hai.

³ Zahīn ādmī ḡhatrā pahle se bhāñp kar chhup jātā hai, jabki sādālah āge baṛh kar us kī lapet meñ ā jātā hai.

⁴ Farotanī aur Rab kā ḵhauf mānane kā phal daulat, ehtirām aur zindagī hai.

⁵ Bedīn kī rāh meñ kāñṭe aur phande hote haiñ. Jo apnī jān mahfūz rakhnā chāhe wuh un se dūr rahtā hai.

⁶ Chhoṭe bachche ko sahīh rāh par chalne kī tarbiyat kar to wuh būṛhā ho kar bhī us se nahīñ haṭegā.

⁷ Amīr ḡharīb par hukūmat kartā, aur qarzdār qarzḵhāh kā ḡhulām hotā hai.

⁸ Jo nāinsāfi kā bij boe wuh āfat kī fasal kāṭegā, tab us kī ziyādatī kī lāṭhī ṭuṭ jāegī.

⁹ Faiyāzdil ko barkat milegī, kyoñki wuh pasthāl ko apne khāne meñ sharīk kartā hai.

¹⁰ Tānāzan ko bhagā de to laṛāi-jhagaṛā ghar se nikal jāegā, tū tū mainī mainī aur ek dūsre kī be'izzatī karne kā silsilā ḵhatm ho jāegā.

¹¹ Jo dil kī pākīzagī ko pyār kare aur mehrbān zabān kā mālik ho wuh bādshāh kā dost banegā.

¹² Rab kī āñkheñ ilm-o-irfān kī dekh-bhāl kartī haiñ, lekin wuh bewafā kī bātoñ ko tabāh hone detā hai.

¹³ Kāhil kahtā hai, “Galī meñ sher hai, agar bāhar jāūñ to mujhe kisī chauk meñ phāṛ khāegā.”

¹⁴ Zinākār aurat kā muñh gahrā garhā hai. Jis se Rab nārāz ho wuh us meñ gir jātā hai.

¹⁵ Bachche ke dil meñ hamāqat ṭiktī hai, lekin tarbiyat kī chhaṛī use bhagā detī hai.

¹⁶ Ek pasthāl par zulm kartā hai tāki daulat pāe, dūsra amīr ko tohfe detā hai lekin ḡharīb ho jātā hai.

Dānishmandoñ kī 30 Kahāwateñ

17 Kān lagā kar dānāoñ kī bātoñ par dhyān de, dil se merī tālīm apnā le! 18 Kyoñki achchhā hai ki tū unheñ apne dil meñ mahfūz rakhe, wuh sab tere hoñtoñ par musta'id raheñ. 19 Āj maiñ tujhe, hāñ tujhe hī tālīm de rahā hūñ tāki terā bharosā Rab par rahe. 20 Maiñ ne tere lie 30 kahāwateñ qalamband kī haiñ, aisī bāteñ jo mashwaroñ aur ilm se bhari hui haiñ. 21 Kyoñki maiñ tujhe sachchāi kī qābil-e-etamād bāteñ sikhānā chāhtā hūñ tāki tū unheñ qābil-e-etamād jawāb de sake jinhoñ ne tujhe bhejā hai.

-1-

22 Psthāl ko is lie na lūṭ ki wuh psthāl hai, musībatzadā ko adālat meñ mat kuchalnā. 23 Kyoñki Rab khud un kā difā karke unheñ lūṭ legā jo unheñ lūṭ rahe haiñ.

-2-

24 Ghūsīle shakhs kā dost na ban, na us se zyādā tālluq rakh jo jaldī se āg-bagūlā ho jātā hai. 25 Aisā na ho ki tū us kā chāl-chalan apnā kar apnī jān ke lie phandā lagāe.

-3-

26 Kabhī hāth milā kar wādā na kar ki maiñ dūsre ke karze kā zāmin hūngā. 27 Qarzdār ke paise wāpas na karne par agar tū bhī paise adā na kar sake to terī chārpāi bhī tere nīche se chhīn li jāegī.

-4-

28 Zamīn kī jo hudūd tere bāpdādā ne muqarrar kiñ unheñ āge pīchhe mat karnā.

-5-

²⁹ Kyā tujhe aisā ādmī nazar ātā hai jo apne kām meñ māhir hai? Wuh nichle tabq̄e ke logon̄ kī k̄hidmat nahīn karegā balki bādshāhon̄ kī.

23

-6-

¹ Agar tū kisī hukmrān ke khāne meñ sharīk ho jāe to k̄hūb dhyān de ki tū kis ke huzūr hai.

² Agar tū peṭū ho to apne gale par chhurī rakh.

³ Us kī umdā chizoñ kā lālach mat kar, kyon̄ki yih khānā farebdeh hai.

-7-

⁴ Apnī pūrī tāqat amīr banane meñ sarf na kar, apnī hikmat aisī koshishon̄ se zāe mat kar. ⁵ Ek nazar daulat par ḍāl to wuh ojhal ho jātī hai, aur par lagā kar uqāb kī tarah āsmān kī taraf uṛ jātī hai.

-8-

⁶ Jalne wāle kī roṭī mat khā, us ke lazīz khānon̄ kā lālach na kar. ⁷ Kyon̄ki yih gale meñ bāl kī tarah hogā. Wuh tujh se kahegā, “Khāo, piyo!” Lekin us kā dil tere sāth nahīn hai. ⁸ Jo luqmā tū ne khā liyā us se tujhe qai āegī, aur terī us se dostānā bāteñ zāe ho jāeñgī.

-9-

⁹ Ahmaq se bāt na kar, kyon̄ki wuh terī dānishmand bāteñ haqīr jānegā.

-10-

¹⁰ Zamīn kī jo hudūd qadīm zamāne meñ muqarrar huīn unheñ āge pīchhe mat karnā, aur yatīmon̄ ke kheton̄ par qabzā na kar.

11 Kyoṅki un kā Chhuṛāne Wālā qawī hai, wuh un ke haq meṅ k̄hud tere k̄hilāf laṛegā.

-11-

12 Apnā dil tarbiyat ke hawāle kar aur apne k̄n ilm kī bātoṅ par lagā.

-12-

13 Bachche ko tarbiyat se mahrūm na rakh, chhaṛī se use sazā dene se wuh nahīn maregā.

14 Chhaṛī se use sazā de to us kī jān maut se chhūṭ jāegī.

-13-

15 Mere beṭe, agar terā dil dānishmand ho to merā dil bhī k̄hush hogā. 16 Maiṅ andar hī andar k̄hushī manāūngā jab tere hoṅṭ diyānatdār bāteṅ kareṅge.

-14-

17 Terā dil gunāhgāroṅ ko dekh kar kuṛhtā na rahe balki pūre dīn Rab kā k̄hauf rakhne meṅ sargarm rahe. 18 Kyoṅki terī ummīd jāṭī nahīn rahegī balki terā mustaqbil yaqīnan achchhā hogā.

-15-

19 Mere beṭe, sun kar dānishmand ho jā aur sahīh rāh par apne dil kī rāhnumāi kar. 20 Sharābī aur peṭū se dareḡh kar, 21 kyoṅki sharābī aur peṭū ḡharīb ho jāeṅge, aur kāhili unheṅ chīthare pahnāegī.

-16-

22 Apne bāp kī sun jis ne tujhe paidā kiyā, aur apnī mān ko haqīr na jān jab būṛhī ho jāe.

²³ Sachchāī kharīd le aur kabhī faroḳht na kar, us meñ shāmīl hikmat, tarbiyat aur samājh apnā le.

²⁴ Rāstbāz kā bāp baṛī ḳhushī manātā hai, aur dānishmand beṭe kā wālid us se lutfandoz hotā hai.

²⁵ Chunānche apne mān-bāp ke lie ḳhushī kā bāis ho, aisī zindagī guzār ki terī mān jashn manā sake.

-17-

²⁶ Mere beṭe, apnā dil mere hawāle kar, terī ānḳheñ merī rāheñ pasand karen. ²⁷ Kyoñki kasbī gahrā gaṛhā aur zinākār aurat tang kuān hai, ²⁸ ḍākū kī tarah wuh tāk lagāe baiṭh kar mardoñ meñ bewafāoñ kā izāfā kartī hai.

-18-

²⁹ Kaun āheñ bhartā hai? Kaun hāy hāy kartā aur laṛāī-jhagaṛe meñ mulawwas rahtā hai? Kis ko bilāwajah choṭeñ lagtī, kis kī ānḳheñ dhundlī-sī rahtī haiñ? ³⁰ Wuh jo rāt gae tak mai pīne aur masāledār mai se mazā lene meñ masrūf rahtā hai. ³¹ Mai ko taktā na rah, ḳhāh us kā surḳh rang kitnī ḳhūbsūratī se pyāle meñ kyoñ na chamke, ḳhāh use baṛe maze se kyoñ na piyā jāe. ³² Anjāmkār wuh tujhe sānp kī tarah kāṭegī, nāg kī tarah ḍasegī. ³³ Terī ānḳheñ ajib-o-gharīb manzar dekheñgī aur terā dil betukī bāteñ haklāegā. ³⁴ Tū samundar ke bīch meñ leṭne wāle kī mānind hogā, us jaisā jo mastūl par chaṛh kar leṭ gayā ho. ³⁵ Tū kahegā, “Merī piṭāī huī lekin dard mahsūs na huā, mujhe mārā gayā lekin mālūm na huā. Main kab jāg uṭhūngā tāki dubārā sharāb kī taraf ruḳh kar sakūñ?”

24

-19-

¹ Sharīroñ se hasad na kar, na un se sohbat rakhne kī ārzū rakh, ² kyoñki un kā dil zulm karne par tulā rahtā hai, un ke hoñṭ dūsroñ ko dukh pahuñchāte haiñ.

-20-

³ Hikmat ghar ko tāmīr kartī, samajh use mazbūt buniyād par kharā kar detī, ⁴ aur ilm-o-irfān us ke kamroñ ko beshqīmat aur manmohan chīzoñ se bhar detā hai.

-21-

⁵ Dānishmand ko tāqat hāsīl hotī aur ilm rakhne wāle kī quwwat baṛhtī rahtī hai, ⁶ kyoñki jang karne ke lie hidāyat aur fatah pāne ke lie muta'addid mushīroñ kī zarūrat hotī hai.

-22-

⁷ Hikmat itnī buland-o-bālā hai ki ahmaq use pā nahīñ saktā. Jab buzurg shahr ke darwāze meñ faislā karne ke lie jamā hote haiñ to wuh kuchh nahīñ kah saktā.

-23-

⁸ Bure mansūbe bāndhne wālā sāzishī kahlātā hai. ⁹ Ahmaq kī chālākiyāñ gunāh haiñ, aur log tānāzan se ghin khāte haiñ.

-24-

¹⁰ Agar tū musībat ke din himmat hār kar ḍhilā ho jāe to terī tāqat jātī rahegī.

-25-

¹¹ Jinheñ maut ke hawāle kiyā jā rahā hai unheñ chhuṛā, jo qasāī kī taraf ḍagmagāte hue

jā rahe haiñ unheñ rok de. ¹² Shāyad tū kahe, “Hameñ to is ke bāre meñ ilm nahīñ thā.” Lekin yaqīn jān, jo dil kī jānch-partāl kartā hai wuh bāt samajhtā hai, jo terī jān kī dekh-bhāl kartā hai use mālūm hai. Wuh insān ko us ke āmāl kā badlā detā hai.

-26-

¹³ Mere beṭe, shahd khā kyoñki wuh achchhā hai, chhatte kā ḳhālis shahd mīṭhā hai. ¹⁴ Jān le ki hikmat isī tarah terī jān ke lie mīṭhī hai. Agar tū use pāe to terī ummīd jātī nahīñ rahegī balki terā mustaqbil achchhā hogā.

-27-

¹⁵ Ai bedīn, rāstbāz ke ghar kī tāk lagāe mat baiṭhnā, us kī rihāishgāh tabāh na kar. ¹⁶ Kyoñki go rāstbāz sāt bār gir jāe to bhī har bār dubārā uṭh kharā hogā jabki bedīn ek bār ṭhokar khā kar musibat meñ phaṅsā rahegā.

-28-

¹⁷ Agar terā dushman gir jāe to ḳhush na ho, agar wuh ṭhokar khāe to terā dil jashn na manāe. ¹⁸ Aisā na ho ki Rab yih dekh kar terā rawaiyā pasand na kare aur apnā ḡhussā dushman par utārne se bāz āe.

-29-

¹⁹ Badkāroñ ko dekh kar mushta'il na ho jā, bedīnoñ ke bāis kuṛhtā na rah. ²⁰ Kyoñki sharīroñ kā koī mustaqbil nahīñ, bedīnoñ kā charāḡh bujh jāegā.

-30-

²¹ Mere beṭe, Rab aur bādshāh kā ḳhauf mān, aur sarkashoñ meñ sharīk na ho. ²² Kyoñki

achānak hī un par āfat āegī, kisī ko patā hī nahīn chalegā jab donoṅ un par hamlā karke unheṅ tabāh kar deṅge.

Dānishmandoṅ kī Mazīd Kahāwateṅ

²³ Zail meṅ dānishmandoṅ kī mazīd kahāwateṅ qalamband haiṅ.

Adālat meṅ jānibdārī dikhānā burī bāt hai. ²⁴ Jo qusūrwar se kahe, “Tū bequsūr hai” us par qaumeṅ lānat bhejeṅgī, us kī sarzanish ummateṅ kareṅgī. ²⁵ Lekin jo qusūrwar ko mujrim ṭhahrāe wuh ḳhushhāl hogā, use kasrat kī barkat milegī.

²⁶ Sachchā jawāb dost ke bose kī mānind hai.

²⁷ Pahle bāhar kā kāṁ mukammal karke apne khetoṅ ko taiyār kar, phir hī apnā ghar tāṁir kar.

²⁸ Bilāwajah apne paṛosī ke ḳhilāf gawāhī mat de. Yā kyā tū apne hoṅṭoṅ se dhokā denā chāhtā hai?

²⁹ Mat kahnā, “Jis tarah us ne mere sāth kiyā usī tarah maiṅ us ke sāth karūṅga, maiṅ us ke har fel kā munāsib jawāb dūṅgā.”

³⁰ Ek din maiṅ sust aur nāsamajh ādmī ke khet aur angūr ke bāgh meṅ se guzarā. ³¹ Har jagah kāṅṭedār jhāriyāṅ phailī huī thīṅ, ḳhudrau paude pūrī zamīn par chhā gae the. Us kī chārdiwārī bhī gir gaī thī. ³² Yih dekh kar maiṅ ne dil se dhyān diyā aur sabaq sīkh liyā,

³³ agar tū kahe, “Mujhe thoṛī der sone de, thoṛī der ūṅghne de, thoṛī der hāth par hāth dhare baiṭhne de tāki maiṅ ārām kar sakūṅ” ³⁴ to ḳhabardār, jald hī ḳhurbat rāhzan kī tarah tujh

par āegī, muflisī hathiyār se lais ḍākū kī tarah tujh par ā paṛegī.

25

Sulemān kī Mazīd Kahāwateñ

¹ Zail meñ Sulemān kī mazīd kahāwateñ darj haiñ jinheñ Yahūdāh ke bādshāh Hizqiyāh ke logon ne jamā kiyā.

² Allāh kā jalāl is meñ zāhir hotā hai ki wuh muāmālā poshīdā rakhtā hai, bādshāh kā jalāl is meñ ki wuh muāmālā kī tahqīq kartā hai.

³ Jitnā āsmān buland aur zamīn gahrī hai utnā hī bādshāhoñ ke dil kā khoj nahīñ lagāyā jā saktā.

⁴ Chāñdī se mail dūr karo to sunār bartan banāne meñ kāmyāb ho jāegā, ⁵ bedīn ko bādshāh ke huzūr se dūr karo to us kā taḥt rāstī kī buniyād par qāym rahegā.

⁶ Bādshāh ke huzūr apne āp par faḥr na kar, na izzat kī us jagah par kharā ho jā jo buzurgoñ ke lie maḥsūs hai. ⁷ Is se pahle ki shurafā ke sāmne hī terī be'izzatī ho jāe behtar hai ki tū pīchhe kharā ho jā aur bād meñ koī tujh se kahe, “Yahāñ sāmne ā jāeñ.”

Jo kuchh terī āñkhoñ ne dekhā use adālat meñ pesh karne meñ ⁸ jaldbāzī na kar, kyonki tū kyā karegā agar terā paṛosī tere muāmālā ko jhuṭlā kar tujhe sharmindā kare?

⁹ Adālat meñ apne paṛosī se larṭe waqt wuh bāt bayān na kar jo kisī ne poshīdagī meñ tere sapurd kī, ¹⁰ aisā na ho ki sunane wālā terī

be'izzatī kare. Tab terī badnāmī kabhī nahīn miṭegī.

¹¹ Waqt par mauzūn bāt chāndī ke bartan meñ sone ke seb kī mānind hai. ¹² Dānishmand kī nasīhat qabūl karne wāle ke lie sone kī bālī aur ḳhālis sone ke gulūband kī mānind hai.

¹³ Qābil-e-etamād qāsīd bhejne wāle ke lie fasal kāṭṭe waqt barf kī ṭhandak jaisā hai, is tarah wuh apne mālik kī jān ko tar-o-tāzā kar detā hai.

¹⁴ Jo sheḳhī mār kar tohfoñ kā wādā kare lekin kuchh na de wuh un tūfānī bādaloñ kī mānind hai jo barse baḡhair guzar jāte haiñ.

¹⁵ Hukmrān ko tahammul se qāyl kiyā jā saktā, aur narm zabān haḍḍiyān toṛne ke qābil hai.

¹⁶ Agar shahd mil jāe to zarūrat se zyādā mat khā, had se zyādā khāne se tujhe qai aegī.

¹⁷ Apne paṛosī ke ghar meñ bār bār jāne se apne qadmoñ ko rok, warnā wuh tang ā kar tujh se nafrat karne lagegā.

¹⁸ Jo apne paṛosī ke ḳhilāf jhūṭī gawāhī de wuh hathaure, talwār aur tez tīr jaisā nuqsāndeh hai.

¹⁹ Musībat ke waqt bewafā par etibār karnā ḳharāb dānt yā ḍagmagāte pānwoñ kī tarah taklīfdeh hai.

²⁰ Dukhte dil ke lie gīt gānā utnā hī ḡhairmauzūn hai jitnā sardiyoñ ke mausam meñ qamīs utārnā yā soḍe par sirkā ḍālnā.

²¹ Agar terā dushman bhūkā ho to use khānā khilā, agar pyāsā ho to pānī pilā. ²² Kyoñki aisā karne se tū us ke sar par jalte hue koeloñ kā ḍher lagāegā, aur Rab tujhe ajr degā.

23 Jis tarah kāle bādāl lāne wālī hawā bārish paidā kartī hai usī tarah bātūnī kī chupke se kī gaī bātoñ se logoñ ke muñh bigaṛ jāte haiñ.

24 Jhagaṛālū bīwī ke sāth ek hī ghar meñ rahne kī nisbat chhat ke kisī kone meñ guzārā karnā behtar hai.

25 Dūr-darāz mulk kī ḡhushḡhabrī pyāse gale meñ ṭhandā pānī hai.

26 Jo rāstbāz bedīn ke sāmne ḡagmaḡāne lage, wuh gadlā chashmā aur ālūdā kuāñ hai.

27 Zyādā shahd khānā achchhā nahīñ, aur na hī zyādā apnī izzat kī fikr karnā.

28 Jo apne āp par qābū na pā sake wuh us shahr kī mānind hai jis kī fasīl dhā dī gaī hai.

26

1 Ahmaq kī izzat karnā utnā hī ḡhairmauzūñ hai jitnā mausam-e-garmā meñ barf yā fasal kāṭte waqt bārish.

2 Bilāwajah bhejī huī lānat phaṛphaṛātī chiriyā yā urṭī huī abābīl kī tarah ojhāl ho kar beasar rah jātī hai.

3 Ghore ko chhaṛī se, gadhe ko lagām se aur ahmaq kī piṭh ko lāṭhī se tarbiyat de.

4 Jab ahmaq ahmaqānā bāteñ kare to use jawāb na de, warnā tū usī ke barābar ho jāegā.

5 Jab ahmaq ahmaqānā bāteñ kare to use jawāb de, warnā wuh apnī nazar meñ dānishmand ṭhahregā.

⁶ Jo ahmaq ke hāth paighām bheje wuh us kī mānind hai jo apne pānwoṅ par kulhārī mār kar apne āp se ziyādatī kartā hai. *

⁷ Ahmaq ke muñh meñ hikmat kī bāt maflūj kī beharkat laṭaktī ṭāngoṅ kī tarah bekār hai.

⁸ Ahmaq kā ehtirām karnā falāḡhan ke sāth patthar bāndhne ke barābar hai.

⁹ Ahmaq ke muñh meñ hikmat kī bāt nashe meñ dhut sharābī ke hāth meñ kāñṭedār jhārī kī mānind hai.

¹⁰ Jo ahmaq yā har kisī guzarne wāle ko kām par lagāe wuh sab ko zaḡhmī karne wāle tīrandāz kī mānind hai.

¹¹ Jo ahmaq apnī hamāqat dohrāe wuh apnī qai ke pās wāpas āne wāle kutte kī mānind hai.

¹² Kyā koī dikhāī detā hai jo apne āp ko dānishmand samajhtā hai? Us kī nisbat ahmaq ke sudharne kī zyādā ummīd hai.

¹³ Kāhil kahtā hai, “Rāste meñ sher hai, hān chaukoṅ meñ sher phir rahā hai!”

¹⁴ Jis tarah darwāzā qabze par ghūmtā hai usī tarah kāhil apne bistar par karwaṭeñ badaltā hai.

¹⁵ Jab kāhil apnā hāth khāne ke bartan meñ ḡāl de to wuh itnā sust hai ki use muñh tak wāpas nahīn lā saktā.

¹⁶ Kāhil apnī nazar meñ hikmat se jawāb dene wāle sāt ādmīyoṅ se kahiñ zyādā dānishmand hai.

¹⁷ Jo guzarte waqt dūsroṅ ke jhagare meñ mudāḡhalat kare wuh us ādmī kī mānind hai jo kutte ko kānoṅ se pakaṛ le.

* **26:6** Lafzī tarjumā: ziyādatī kā pyālā pītā hai.

18-19 Jo apne paṛosī ko fareb de kar bād meñ kahe, “Maiñ sirf mazāq kar rahā thā” wuh us dīwāne kī mānind hai jo logon̄ par jalte hue aur mohlak tīr barsātā hai.

20 Lakaṛī ke khatm hone par āg bujh jātī hai, tohmat lagāne wāle ke chale jāne par jhagaṛā band ho jātā hai.

21 Angāron̄ meñ koele aur āg meñ lakaṛī ḍāl to āg bhaṛak uṭhegī. Jhagaṛālū ko kahīn bhī khaṛā kar to log mushta'il ho jāenge.

22 Tohmat lagāne wāle kī bāteñ lazīz khāne ke luqmon̄ jaisī haiñ, wuh dil kī tah tak utar jātī haiñ.

23 Jalne wāle hoñṭ aur sharīr dil miṭṭī ke us bartan kī mānind haiñ jise chamakdar̄ banāyā gayā ho.

24 Nafrat karne wālā apne hoñṭon̄ se apnā aslī rūp chhupā letā hai, lekin us kā dil fareb se bharā rahtā hai. 25 Jab wuh mehrbān bāteñ kare to us par yaqīn na kar, kyon̄ki us ke dil meñ sāt makrūh bāteñ haiñ. 26 Go us kī nafrat filhāl fareb se chhupī rahe, lekin ek din us kā ghalat kirdār pūrī jamāt ke sāmne zāhir ho jāegā.

27 Jo dūsron̄ ko phaṅsāne ke lie gaṛhā khode wuh us meñ kḥud gir jāegā, jo patthar luṛhkā kar dūsron̄ par phaīknā chāhe us par hī patthar wāpas luṛhak āegā.

28 Jhūṭī zabān un se nafrat kartī hai jinheñ wuh kuchal detī hai, kḥushāmad karne wālā muñh tabāhī machā detā hai.

27

¹ Us par shekhī na mār jo tū kal karegā, tujhe kyā mālūm ki kal kā din kyā kuchh farāham karegā?

² Terā apnā muñh aur apne hoñṭ terī tārif na karen balki wuh jo tujh se wāqif bhī na ho.

³ Patthar bhārī aur ret waznī hai, lekin jo ahmaq tujhe tang kare wuh zyādā nāqābil-e-bardāshṭ hai.

⁴ Ghussā zālim hotā aur taish sailāb kī tarah insān par ā jātā hai, lekin kaun hasad kā muqābalā kar saktā hai?

⁵ Khulī malāmat chhupī huī muhabbat se behtar hai.

⁶ Pyār karne wāle kī zarbeñ wafā kā sabūt haiñ, lekin nafrat karne wāle ke muta'addid bosōñ se khabardār rah.

⁷ Jo ser hai wuh shahd ko bhī pāñwoñ tale raund detā hai, lekin bhūke ko karṭwī chīzeñ bhī mīṭhī lagtī haiñ.

⁸ Jo ādmī apne ghar se nikal kar mārā mārā phire wuh us parinde kī mānind hai jo apne ghoñsle se bhāg kar kabhī idhar kabhī idhar pharpharātā rahtā hai.

⁹ Tel aur baḳhūr dil ko kḥush karte haiñ, lekin dost apne achchhe mashwarōñ se kḥushī dilātā hai.

¹⁰ Apne dostoñ ko kabhī na chhoṛ, na apne zātī dostoñ ko na apne bāp ke dostoñ ko. Tab tujhe musībat ke din apne bhāī se madad nahīñ māngnī paṛegī. Kyōñki qarīb kā paṛosī dūr ke bhāī se behtar hai.

11 Mere betē, dānishmand ban kar mere dil ko ḡhush kar tāki maiñ apne haqīr jānane wāle ko jawāb de sakūñ.

12 Zahīn admī ḡhatrā pahle se bhāñp kar chhup jātā hai, jabki sādālah āge baḡh kar us kī lapet meñ ā jātā hai.

13 Zamānat kā wuh libās wāpas na kar jo kisī ne pardesī kā zāmin ban kar diyā hai. Agar wuh ajnabī aurat kā zāmin ho to us zamānat par zarūr qabzā kar jo us ne dī thī.

14 Jo subah-sawere buland āwāz se apne paḡosī ko barkat de us kī barkat lānat ṡhahrāi jāegī.

15 Jhagarālū bīwī mūslādhār bārish ke bāis musalsal ṡapakne wālī chhat kī mānind hai.

16 Use roknā hawā ko rokne yā tel ko pakarne ke barābar hai.

17 Lohā lohe ko aur insān insān ke zahan ko tez kartā hai.

18 Jo anjīr ke darakht kī dekh-bhāl kare wuh us kā phal khāegā, jo apne mālik kī wafādārī se ḡhidmat kare us kā ehtirām kiyā jāegā.

19 Jis tarah pāñī chehre ko mun'akis kartā hai usī tarah insān kā dil insān ko mun'akis kartā hai.

20 Na maut aur na Pātāl kabhī ser hote haiñ, na insān kī āñkheñ.

21 Sonā aur chāñdī kuṡhālī meñ pighlā kar pāk-sāf kar, lekin insān kā kirdār is se mālūm kar ki log us kī kitnī qadar karte haiñ.

22 Agar ahmaq ko anāj kī tarah okhlī aur mūsal se kūṡā bhī jāe to bhī us kī hamāqat dūr nahīñ ho jāegī.

23 Ehtiyāt se apñī bheḡ-bakriyon kī hālat par dhyān de, apne rewaḡon par ḡhūb tawajjuh

de. ²⁴ Kyoñki koī bhī daulat hameshā tak qāym nahīn rahtī, koī bhī tāj nasl-dar-nasl barqarār nahīn rahtā. ²⁵ Khule maidān meñ ghās kaṭ kar jamā kar tāki naī ghās ug sake, chārā pahāroñ se bhī ikatṭhā kar. ²⁶ Tab tū bheṛoñ kī ūn se kapṛe banā sakegā, bakroñ kī faroḳht se khet kharīd sakegā, ²⁷ aur bakriyān itnā dūdh deñgī ki tere, tere kḥāndān aur tere naukar-chākaroñ ke lie kāfī hogā.

28

¹ Bedīn farār ho jātā hai hālāñki tāqqub karne wālā koī nahīn hotā, lekin rāstbāz apne āp ko jawān sherbabar kī tarah mahfūz samajhtā hai.

² Mulk kī khatākārī ke sabab se us kī hukūmat kī yagāngat qāym nahīn rahegī, lekin samajhdār aur dānishmand ādmī use baṛī der tak qāym rakhegā.

³ Jo gharīb gharīboñ par zulm kare wuh us mūslādhār bārish kī mānind hai jo sailāb lā kar fasloñ ko tabāh kar detī hai.

⁴ Jis ne sharīat ko tark kiyā wuh bedīn kī tārif kartā hai, lekin jo sharīat ke tābe rahtā hai wuh us kī muḳhālafat kartā hai.

⁵ Sharīr insāf nahīn samajhte, lekin Rab ke tālib sab kuchh samajhte haiñ.

⁶ Be'ilzām zindagī guzārne wālā gharīb ṭeṛhī rāhoñ par chalne wāle amīr se behtar hai.

⁷ Jo sharīat kī pairawī kare wuh samajhdār beṭā hai, lekin aiyāshoñ kā sāthī apne bāp kī be'izzatī kartā hai.

8 Jo apnī daulat nājāyz sūd se baṛhāe wuh use kisī aur ke lie jamā kar rahā hai, aise shaḵhs ke lie jo ḡharīboṅ par rahm karegā.

9 Jo apne kān meṅ unglī ḡāle tāki sharīat kī bāteṅ na sune us kī duāeṅ bhī qābil-e-ghin haiṅ.

10 Jo sīdhī rāh par chalne wāloṅ ko ḡhalat rāh par lāe wuh apne hī gaṛhe meṅ gir jāegā, lekin be'ilzām achchhī mīrās pāeṅge.

11 Amīr apne āp ko dānishmand samajhtā hai, lekin jo zarūratmand samajhdār hai wuh us kā aslī kīrdār mālūm kar letā hai.

12 Jab rāstbāz fathyāb hoṅ to mulk kī shān-o-shaukat baṛh jātī hai, lekin jab bedīn uṭh khare hoṅ to log chhup jāte haiṅ.

13 Jo apne gunāh chhupāe wuh nākām rahegā, lekin jo unheṅ taslīm karke tark kare wuh rahm pāegā.

14 Mubāarak hai wuh jo har waqt Rab kā khauf māne, lekin jo apnā dil saḡht kare wuh musībat meṅ phaṅs jāegā.

15 Psthāl qaum par hukūmat karne wālā bedīn ḡhurrāte hue sherbabar aur hamlā-āwar rīchh kī mānind hai.

16 Jahān nāsamajh hukmrān hai wahān zulm hotā hai, lekin jise ḡhalat nafā se nafrat ho us kī umr darāz hogī.

17 Jo kisī ko qatl kare wuh maut tak apne qusūr ke nīche dabā huā mārā mārā phiregā. Aise shaḵhs kā sahārā na ban!

18 Jo be'ilzām zindagī guzāre wuh bachā rahegā, lekin jo ṭeṛhī rāh par chale wuh achānak hī gir jāegā.

19 Jo apnī zamīn kī khetībārī kare wuh jī bhar kar roṭī khāegā, lekin jo fuzūl chīzoñ ke pīchhe paṛ jāe wuh ghurbat se ser ho jāegā.

20 Qābil-e-etamād admī ko kasrat kī barkateñ hāsīl hoñgī, lekin jo bhāg bhāg kar daulat jamā karne meñ masrūf rahe wuh sazā se nahīn bachegā.

21 Janībdārī burī bāt hai, lekin insān roṭī kā ṭukṛā hāsīl karne ke lie mujrim ban jātā hai.

22 Lālchī bhāg bhāg kar daulat jamā kartā hai, use mālūm hī nahīn ki is kā anjām ghurbat hī hai.

23 Āḡhirkār nasīhat dene wālā chāplūsī karne wāle se zyādā manzūr hotā hai.

24 Jo apne bāp yā māñ ko lūṭ kar kahe, “Yih jurm nahīn hai” wuh mohlak qātil kā sharīk-e-kār hotā hai.

25 Lālchī jhagaṛoñ kā mambā rahtā hai, lekin jo Rab par bharosā rakhe wuh ḡhushhāl rahegā.

26 Jo apne dil par bharosā rakhe wuh bewuqūf hai, lekin jo hikmat kī rāh par chale wuh mahfūz rahegā.

27 ḡharīboñ ko dene wālā zarūratmand nahīn hogā, lekin jo apnī āñkheñ band karke unheñ nazarandāz kare us par bahut lānateñ āeñgī.

28 Jab bedīn uṭh khare hoñ to log chhup jāte haiñ, lekin jab halāk ho jāeñ to rāstbāzoñ kī tādād baṛh jātī hai.

29

1 Jo muta'addid nasīhatoñ ke bāwujūd haṭdharm rahe wuh achānak hī barbād ho jāegā, aur shifā kā imkān hī nahīn hogā.

² Jab rāstbāz bahut haiñ to qaum ḳhush hotī, lekin jab bedīn hukūmat kare to qaum āheñ bhartī hai.

³ Jise hikmat pyārī ho wuh apne bāp ko ḳhushī dilātā hai, lekin kasbiyon kā sāthī apnī daulat uṛā detā hai.

⁴ Bādshāh insāf se mulk ko mustahkam kartā, lekin had se zyādā ṭaiks lene se use tabāh kartā hai.

⁵ Jo apne paṛosī kī chāplūsī kare wuh us ke qadmon ke āge jāl bichhātā hai.

⁶ Sharīr jurm karte waqt apne āp ko phaṅsā detā, lekin rāstbāz ḳhushī manā kar shādmān rahtā hai.

⁷ Rāstbāz pasthālon ke huqūq kā ḳhayāl rakhtā hai, lekin bedīn parwā hī nahīn kartā.

⁸ Tānāzan shahr meñ afrā-tafrī machā dete jabki dānishmand ḡhussā ṭhandā kar dete haiñ.

⁹ Jab dānishmand ādmī adālat meñ ahmaq se laṛe to ahmaq taish meñ ā jātā yā qahqahā lagātā hai, sukūn kā imkān hī nahīn hotā.

¹⁰ Ḳhūñḳhār ādmī be'ilzām shaḳhs se nafrat kartā, lekin sīdhī rāh par chalne wālā us kī behtarī chāhtā hai.

¹¹ Ahmaq apnā pūrā ḡhussā utārtā, lekin dānishmand use rok kar qābū meñ rakhtā hai.

¹² Jo hukmrān jhūṭ par dhyān de us ke tamām mulāzim bedīn hoñge.

¹³ Jab ḡharīb aur zālīm kī mulāqāt hotī hai to donoñ kī āñkhoñ ko raushan karne wālā Rab hī hai.

¹⁴ Jo bādshāh diyānatdārī se zarūratmand kī adālat kare us kā taḳht hameshā tak qāym rahegā.

15 Chhaṛī aur nasīhat hikmat paidā kartī haiñ. Jise belagām chhoṛā jāe wuh apnī māñ ke lie sharmindagī kā bāis hogā.

16 Jab bedīn phaleñ-phūleñ to gunāh bhī phaltā-phūltā hai, lekin rāstbāz un kī shikast ke gawāh hoñge.

17 Apne beṭe kī tarbiyat kar to wuh tujhe sukūn aur k̄hushī dilāegā.

18 Jahāñ royā nahīñ wahāñ qaum belagām ho jātī hai, lekin mubāarak hai wuh jo shariyat ke tābe rahtā hai.

19 Naukar sirf alfāz se nahīñ sudhartā. Agar wuh bāt samjhe bhī to bhī dhyān nahīñ degā.

20 Kyā koī dikhāī detā hai jo bāt karne meñ jaldbāz hai? Us kī nisbat ahmaq ke sudharne kī zyādā ummīd hai.

21 Jo ġhulām jawānī se nāz-o-nemat meñ pal kar bigar jāe us kā burā anjām hogā.

22 Ġhazabālūd ādmī jhagaṛe chhertā rahtā hai, ġhusīle shaḡhs se muta'addid gunāh sarzad hote haiñ.

23 Takabbur apne mālik ko past kar degā jabki farotan shaḡhs izzat pāegā.

24 Jo chor kā sāthī ho wuh apnī jān se nafrat rakhtā hai. Go us se halaf uṭhāyā jāe ki chorī ke bāre meñ gawāhī de to bhī kuchh nahīñ batātā balki halaf kī lānat kī zad meñ ā jātā hai.

25 Jo insān se k̄hauf khāe wuh phande meñ phañs jāegā, lekin jo Rab kā k̄hauf māne wuh mahfūz rahegā.

26 Bahut log hukmrān kī manzūrī ke tālib rahte haiñ, lekin insāf Rab hī kī taraf se miltā hai.

27 Rāstbāz badkār se aur bedīn sīdhī rāh par chalne wāle se ghin khātā hai.

30

Ajūr kī Kahāwateñ

¹ Zail meñ Ajūr bin Yāqā kī kahāwateñ haiñ. Wuh Massā kā rahne wālā thā. Us ne farmāyā, Ai Allāh, maiñ thak gayā hūñ, ai Allāh, maiñ thak gayā hūñ, yih mere bas kī bāt nahīñ rahī. ² Yaqīnan maiñ insānoñ meñ sab se zyādā nādān hūñ, mujhe insān kī samajh hāsīl nahīñ. ³ Na maiñ ne hikmat sīkhī, na quddūs Ḳhudā ke bāre meñ ilm rakhtā hūñ.

⁴ Kaun āsmān par chaṛh kar wāpas utar āyā? Kis ne hawā ko apne hāthoñ meñ jamā kiyā? Kis ne gahre pānī ko chādar meñ lapet liyā? Kis ne zamīn kī hudūd ko apnī apnī jagah par qāym kiyā hai? Us kā nām kyā hai, us ke beṭe kā kyā nām hai? Agar tujhe mālūm ho to mujhe batā!

⁵ Allāh kī har bāt āzmūdā hai, jo us meñ panāh le us ke lie wuh ḡhāl hai.

⁶ Us kī bātoñ meñ izāfā mat kar, warnā wuh tujhe ḡāntegā aur tū jhūṭā ṭhahregā.

⁷ Ai Rab, maiñ tujh se do chīzeñ māngtā hūñ, mere marne se pahle in se inkār na kar. ⁸ Pahle, daroghgoī aur jhūṭ mujh se dūr rakh. Dūsre, na ḡhurbat na daulat mujhe de balki utnī hī roṭī jitnī merā haq hai, ⁹ aisā na ho ki maiñ daulat ke bāis ser ho kar terā inkār karūñ aur kahūñ, “Rab kaun hai?” Aisā bhī na ho ki maiñ

ġhurbat ke bāis chorī karke apne ẖhudā ke nām kī behurmatī karūn.

¹⁰ Mālik ke sāmne mulāzim par tohmat na lagā, aisā na ho ki wuh tujh par lānat bheje aur tujhe is kā burā natijā bhugatnā paṛe.

¹¹ Aisī nasl bhī hai jo apne bāp par lānat kartī aur apnī mān ko barkat nahīn detī.

¹² Aisī nasl bhī hai jo apnī nazar meñ pāk-sāf hai, go us kī ġhilāzat dūr nahīn huī.

¹³ Aisī nasl bhī hai jis kī ānkheñ baṛe takabbur se deḡhtī haiñ, jo apnī palakeñ baṛe ġhamanḡ se mārtī hai.

¹⁴ Aisī nasl bhī hai jis ke dānt talwāreñ aur jabṛe chhuriyāñ haiñ tāki duniyā ke musibatẖadoñ ko khā jāeñ, muāshare ke zarūratmandoñ ko haṛap kar leñ.

¹⁵ Joñk kī do beṡiyāñ haiñ, chūsne ke do āzā jo chīḡhte rahte haiñ, “Aur do, aur do.”

Tīn chīzeñ haiñ jo kabhī ser nahīn hotīñ balki chār haiñ jo kabhī nahīn kahtīñ, “Ab bas karo, ab kāfī hai,” ¹⁶ Pātāl, bāñjh kā rahm, zamīn jis kī pyās kabhī nahīn bujhtī aur āḡ jo kabhī nahīn kahtī, “Ab bas karo, ab kāfī hai.”

¹⁷ Jo āñkh bāp kā mazāḡ uṛāe aur mān kī hidāyat ko haḡīr jāne use wādī ke kawwe apnī choñchoñ se nikāleñge aur gidḡh ke bachche khā jāeñge.

¹⁸ Tīn bāteñ mujhe hairatzadā kartī haiñ balki chār haiñ jin kī mujhe samajh nahīn ātī, ¹⁹ āsmān kī bulandiyoñ par uḡāb kī rāh, chaṡān par sāñp kī rāh, samundar ke bīch meñ jahāz kī

rāh aur wuh rāh jo mard kuñwārī ke sāth chaltā hai.

²⁰ Zinākār aurat kī yih rāh hai, wuh khā letī aur phir apnā muñh poñchh kar kahtī hai, “Mujh se koī ḡhaltī nahīn huī.”

²¹ Zamīn tīn chīzoñ se laraz uṭhtī hai balki chār chīzeñ bardāsht nahīn kar saktī, ²² wuh ḡhulām jo bādshāh ban jāe, wuh ahmaq jo jī bhar kar khānā khā sake, ²³ wuh nafratangez * aurat jis kī shādī ho jāe aur wuh naukarānī jo apnī mālikan kī milkīyat par qabzā kare.

²⁴ Zamīn kī chār maḡhlūqāt nihāyat hī dānishmand haiñ hālāñki chhoṭī haiñ.

²⁵ Chiyūñṭiyāñ kamzor nasl haiñ lekin garmiyōñ ke mausam meñ sardiyoñ ke lie ḡhurāk jamā kartī haiñ, ²⁶ bijjū kamzor nasl haiñ lekin chaṭānoñ meñ hī apne ghar banā lete haiñ, ²⁷ ṭiddiyōñ kā bādshāh nahīn hotā tāham sab pare bāndh kar nikaltī haiñ, ²⁸ chhipkliyāñ go hāth se pakaṛī jātī haiñ, tāham shāhī mahalōñ meñ pāī jātī haiñ.

²⁹ Tīn balki chār jāndār purwaqār andāz meñ chalte haiñ. ³⁰ Pahle, sherbabar jo jānwarōñ meñ zorāwar hai aur kisī se bhī pīchhe nahīn haṭṭā, ³¹ dūsre, murḡhā jo akaṛ kar chaltā hai, tīsre, bakrā aur chauthe apnī fauj ke sāth chalne wālā bādshāh.

³² Agar tū ne maḡhrūr ho kar hamāqat kī yā bure mansūbe bāndhe to apne muñh par hāth rakh kar ḡhāmosh ho jā, ³³ kyonki dūdh bilone se makkhan, nāk ko maroṛne † se ḡhūn aur kisī

* **30:23** Lafzī tarjumā: jis se nafrat kī jātī hai. † **30:33** Lafzī tarjumā: dabāw ḡalne.

ko ḡhussā dilāne se laṛāī-jhagaṛā paidā hotā hai.

31

Lamuel kī Kahāwateñ

¹ Zail meñ Massā ke bādshāh Lamuel kī kahāwateñ haiñ. Us kī māñ ne use yih tālīm dī,

² Ai mere beṭe, mere peṭ ke phal, jo merī mannaton se paidā huā, maiñ tujhe kyā batāūñ?

³ Apñī pūrī tāqat auraton par zāe na kar, un par jo bādshāhoñ kī tabāhī kā bāis haiñ.

⁴ Ai Lamuel, bādshāhoñ ke lie mai pīnā munāsib nahīñ, hukmrānoñ ke lie sharāb kī ārzū rakhnā mauzūñ nahīñ. ⁵ Aisā na ho ki wuh pī pī kar qawānīñ bhūl jāeñ aur tamām mazlūmoñ kā haq māreñ. ⁶ Sharāb unheñ pilā jo tabāh hone wāle haiñ, mai unheñ pilā jo ḡham khāte haiñ, ⁷ aise hī pī pī kar apñī ḡhurbat aur musībat bhūl jāeñ.

⁸ Apnā muñh un ke lie khol jo bol nahīñ sakte, un ke haq meñ jo zarūratmand haiñ.

⁹ Apnā muñh khol kar insāf se adālat kar aur musībatzadā aur ḡharīboñ ke huqūq mahfūz rakh.

Sughar Bīwī kī Tārīf

¹⁰ Sughar bīwī kaun pā saktā hai? Aisī aurat motiyon se kahīñ zyādā beshqīmat hai. ¹¹ Us par us ke shauhar ko pūrā etamād hai, aur wuh nafā se mahrūm nahīñ rahegā. ¹² Umr-bhar wuh use nuqsān nahīñ pahuñchāegī balki barkat kā bāis hogī.

13 Wuh ūn aur san chun kar barī mehnat se dhāgā banā letī hai. 14 Tijāratī jahāzoñ kī tarah wuh dūr-darāz ilāqoñ se apnī roṭī le ātī hai.

15 Wuh pau phaṭne se pahle hī jāg uṭhtī hai tāki apne ghar wāloñ ke lie khānā aur apnī naukarāniyoñ ke lie un kā hissā taiyār kare. 16 Soch-bichār ke bād wuh khet kharīd letī, apne kamāe hue paisoñ se angūr kā bāgh lagā letī hai.

17 Tāqat se kamarbastā ho kar wuh apne bāzuoñ ko mazbūt kartī hai. 18 Wuh mahsūs kartī hai, “Merā kārobār fāydāmand hai,” is lie us kā charāgh rāt ke waqt bhī nahīn bujhtā. 19 Us ke hāth har waqt ūn aur katān kātne meñ masrūf rahte haiñ. 20 Wuh apnī muṭṭhī musibatzadoñ aur gharīboñ ke lie khol kar un kī madad kartī hai. 21 Jab barf paṛe to use ghar wāloñ ke bāre meñ koī ḍar nahīn, kyoñki sab garm garm kapṛe pahne hue haiñ. 22 Apne bistar ke lie wuh achchhe kambal banā letī, aur khud wuh bārīk katān aur arghawānī rang ke libās pahne phirtī hai.

23 Shahr ke darwāze meñ baiṭhe mulk ke buzurg us ke shauhar se khūb wāqif haiñ, aur jab kabhī koī faislā karnā ho to wuh bhī shūrā meñ sharīk hotā hai.

24 Bīwī kapṛoñ kī silāi karke unheñ faroḳht kartī hai, saudāgar us ke kamarband kharīd lete haiñ.

25 Wuh tāqat aur waqār se mulabbas rahtī aur hañs kar āne wāle dinoñ kā sāmna kartī hai. 26 Wuh hikmat se bāt kartī, aur us kī zabān par shafīq tālīm rahtī hai. 27 Wuh sustī kī roṭī nahīn

khātī balki apne ghar meñ har muāmale kī dekh-bhāl kartī hai.

²⁸ Us ke beṭe khare ho kar use mubāarak kahte haiñ, us kā shauhar bhī us kī tārīf karke kahtā hai, ²⁹ “Bahut-sī aurateñ sughar sābit huī haiñ, lekin tū un sab par sabqat rakhtī hai!”

³⁰ Dilfarebī, dhokā aur husn pal-bhar kā hai, lekin jo aurat Allāh kā khauf māne wuh qābil-e-tārīf hai. ³¹ Use us kī mehnat kā ajr do! Shahr ke darwāzon meñ us ke kām us kī satāish karen!.

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30